

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8. — Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20 — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΥΓΛΕΣΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΤΟΜΟΣ Β'. — ΑΡ. 28

Α'. ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀποθανὼν τῆ 27 Φεβρουαρίου 1891).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ: Περί ἀλλοκότων τινῶν δηλητηριάσεων, ὑπὸ Α. Δαμβέργη. — Ὁ Σφάλαγας, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου. — Τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν (κατὰ τὸν *André Theuriel*) μετάφρασις Α. Ἐνυάλη. — Δέκα σκέψεις. — Ἀλφόνσου Δωδέ: Νουὰς Ρουμestάν (μυθιστορία, συνέχ.) μετάφρασις Γ. Σ. — Εἰδύλλιο (ποίημα) Α. Γρακοῦ. — Παλαιογραφικά, ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ἡ εὐτ' χία, ὑπὸ *Nadar*. — Π. Παπαρρηγόπουλος. — Ἡ κοιλὰς τοῦ Γαβαρνί. — Νεώτερα: Ἐπιστημονικά καὶ καλλιτεχνικά. — Δημοσιεύματα. — Στιγμαὶ τέρψεως. — Γράμματα. — Γνωστοποιήσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Πέτρος Παπαρρηγόπουλος. — Εὐτυχὴς συνάντησις. Καλλιτεχνία· ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης τοῦ ζωγράφου *B. Giuliani*. — Ἡ κοιλὰς τοῦ Γαβαρνί.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Εἰς πολλὰ κατ' ἐπανάληψιν τεύχη τοῦ Ἀττικῷ Μουσείου» ἐδημοσιεύθη δὴλωσις πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ κ.κ. ἀνταποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς ἡμῶν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν, διότι διανύομεν τὸν ἔνατον μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀττικῷ Μουσείου», ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως κανονισθῶσιν ἐντελέστερον τὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 4ου ἔτους ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν. Ἀτυχῶς ὅμως μέχρι σήμερον παρὰ πάσας τὰς προσδοκίας ἡμῶν πλεῖστοι ὅσοι δὲν συνεμορφώθησαν μετὰ τὴν δὴλωσίν μας, εὐρισκόμεθα δὲ εἰς τὴν λυπηρὰν θέσιν νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνταποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἀττικῷ Μουσείου», εἰ δὲν ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΑΛΛΟΚΟΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΝ

Η καταληκτική ανάπτυξις των διαφόρων κλάδων της βιομηχανίας κατά τας τελευταίας δεκαετηρίδας, οὐ μόνον επέδρασε πρὸς βελτιώσιν των διαφόρων μέσων τῆς εὐεξίας των ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπεξετάθη μέχρι τῆς αἰσχροκερδοῦς καταδολεϊσέως τούτων ἐπὶ προφανεῖ βλάβῃ τῆς ὑγείας παντὸς ποιουμένου χρῆσιν αὐτῶν.

Ἡ ἐπίδοσις τοῦ κακοῦ τούτου ἠνάγκασε τὰς κυβερνήσεις των πλείστων τῆς Εὐρώπης ἐθνῶν νὰ συστήσωσιν ὡς παραρτήματα των ἀστυνομιῶν εἰδικὰ χημικὰ ἐργαστήρια, οἷς ἀνετέθη ἡ ἐξέλεξις των ἐδωδύμων, ποτῶν καὶ λοιπῶν τῆς καθ' ἡμέραν χρήσεως μέσων, αὐστηροὶ δὲ νόμοι ἐψηφίσθησαν πρὸς περιορισμὸν των καταβληπτικῶν ἐπινοήσεων καὶ κατάπαυσιν των ἐκ τούτων αἰσχροκερδῶν ὠφελειῶν.

Ἡ διεύθυνσις των ἐξελεγκτικῶν ἐργαστηρίων τῆς ἀστυνομίας ἀνετέθη χημικοῖς ἐπιστήμοσιν, ἀλλὰ χημικοῖς ὁμοίως ἀνετέθη ὑπὸ των αἰσχροκερδῶν βιομηχάνων καὶ ἡ παραποίησις των καλῶς ἐχόντων, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἀσφαλεῖς μεθόδους πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δόλου οἱ πρῶτοι ἐπινοοῦσι, τοσοῦτω μᾶλλον οἱ δεῦτεροι λεπτοτέρους δόλους ἐξευρίσκουσι πρὸς μυστικωτέραν ἀπόκρυψιν τῆς νοθείας. Ἡ πάλιν αὕτη των δύο χημικῶν στρατοπέδων κατὰ τὰ πρῶτα μὲν ἔτη ἀπέκλινεν ὑπὲρ των χημικῶν των νοθευτῶν βιομηχάνων, κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως ἔτη τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς ἀνήκει τοῖς ἀστυχημικοῖς, οἷτινες ἐν τῇ ἀναλυτικῇ χημείᾳ ἐντριβέσταισι καταστάνας ἐπενόησαν ἀνιχνευτικὰς μεθόδους ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐξασφαλίζουσας τὴν ἐξέλεξιν των διαφόρων νοθεύσεων.

Πλείστα ὅσα ἀποτελέσματα τῆς ἐρεῦνης των ἀστυχημικῶν των διαφόρων ἐθνῶν ἀναγράφονται ἐν τοῖς διαφόροις εἰδικοῖς περιοδικοῖς καὶ τοῖς εἰδικοῖς περὶ τούτων ἐκδιδομένοις συγγράμμασιν, ἐκ τούτων δὲ θέλομεν ἐνταῦθα χάριν των ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» ἀναγράψαι ἀποτελέσματά τινα, δι' ὧν καταδεικνύται ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέλθωσι καὶ ἀλλόκοτοί τινες δηλητηριάσεις εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν.

Ἐπικινδύνοι ταραχαὶ τῆς πέψεως ἐπῆλθον ἐξ ἄρτων καὶ εἰδῶν σακχαροπλαστικῆς, ἡ δὲ ἐρευνα τούτων ἀπέδειξεν, ὅτε μὲν ὅτι ἐνυπῆρχον ἐν τοῖς ἀλείροις δηλητηριώδη σιτηρὰ ἢ μύκητες, ὅτε δὲ ὀξειδίων τοῦ ψευδαργύρου ἢ θεικῶν βάρυον καὶ ἄλλοτε θεικὸς χαλκὸς ἢ θεικὸς ψευδαργύρος, ἐξ ὧν τὰ μὲν πρῶτα προῆλθον ἐκ τυχαίας συμμιξεως, τὰ δὲ δεύτερα προσετέθησαν πρὸς ἐπαύξεισιν τῆς λευκότητος των ἀλεύρων καὶ τὰ τρίτα πρὸς κάλυψιν τῆς δυσαρέστου ὀσμῆς, ἣν ἀναδίδουσιν ἐφαρμομένα ἀλευρα εἰς ἄρτον μεταποιούμενα.

Συμπτώματα δηλητηριάσεως παρήγαγον ἄρτοι ὀπτηθέντες ἐν κλιβάνοις ἐν οἷς ἐκάησαν τεμάχια παλαιᾶς ξυλείας ἢ παλαιῶι δοκοῖ ὀδηροδρομικῶν γραμμῶν, διὰ τῆς ἐξετάσεως δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ἐκ μὲν τῆς παλαιᾶς ξυλείας ἐνεποτίσθη τὸ

φλόγωμα των ἄρτων ὑπὸ μολυβδόχων καπνῶν προελθόντων ἐκ τοῦ μολυβδόχου ἐλαιοχρώματος τῆς ξυλείας, ἐκ δὲ των ὀδηροδρομικῶν δοκῶν των ἐμποτιζομένων συνήθως ὑπὸ διαλυμάτων ἄχνης ὑδραργύρου ἢ θεικῆς χαλκοῦ ἢ χλωριούχου ψευδαργύρου ἐνεποτίσθη τὸ φλόγωμα των ἄρτων ὑπὸ των δηλητηριωδῶν καπνῶν των μετάλλων τούτων.

Συμπτώματα δηλητηριάσεως παρετηρήθησαν ἔτι ἐκ τῆς χρήσεως κεχρωσμένων εἰδῶν σακχαροπλαστικῆς, ἐκ ζυμαρικῶν ζωνῆς κιτρίνης χρώσεως, ἐξ οἶνων καὶ ὀνοπνευματωδῶν ποτῶν κεχρωσμένων, ἡ δὲ ἐρευνα ἀπέδειξεν ὅτι πρὸς χρωσιν αὐτῶν ἐλήθησαν δηλητηριώδεις χρωστικαὶ οὐσίαι.

Ταραχαὶ ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ὀργανισμῷ προῆλθον ἐκ μεταλλικῶν ὑδάτων, ἀεροφόρων ὀξυπτότων καὶ ἐξ ὑποξίνων φαινητῶν καὶ ποτῶν, ἡ δὲ ἐξιχνίασις τῆς αἰτίας κατέδειξεν ὅτι ταῦτα ἐσκευάσθησαν ἢ καὶ ἐτέθησαν ἐντὸς χαλκῶν ἢ μολυβδίνων ἢ ἐκ μετάλλων τῆς Βρετανίας δοχείων ἢ καὶ ἐκ πηλίνων ἢ χυτοσίδηρων, ὧν τὸ ἐπίχρισμα ἀπεδείχθη ἐκ μολυβδόχου μίγματος κατασκευασμένον.

Δηλητηριάσεις πλείων ἀτόμων, ὧν τινες καὶ εἰς θάνατον ἀπέληξαν. ἐπῆλθον εἰς αὐστριακὸν τι σύνταγμα ἐν Τυρόλῳ καὶ εἰς τὸ πλήρωμα γαλλικοῦ τινος πολεμικοῦ πλοίου, ἡ δὲ ἐξετάσις κατέδειξεν ὅτι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὰ τοῦ συντάγματος χάλκινα σκεῦη τῆς μαγειρικῆς εἶχον γανθῆ διὰ κασιτέρου πολὺν τὸν μολυβδὸν ἐνέχοντος, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ εἶχε γανθῆ τὸ πρὸς ἀπόσταξιν τοῦ ποσίμου ὑδάτος τοῦ πληρωματος χρυσιμεῦον σκεῦος διαμολυβδόχου κασιτέρου.

Ἐπικινδυνωδέστεραι ταραχαὶ τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ παρετηρήθησαν ἐκ λήψεως ὀζοντος κρέατος, ἐξ ἀλλάντων καὶ ἐκ τροφίμων ἐν κυτίοις διατηρουμένων, ἡ δὲ ἐρευνα ἐξηκρίβωσε τὴν ἐξ ἀλλοιώσεως αὐτῶν παραγωγῆν οὐσίαν τινῶν ἀναλόγων πρὸς τὰς παραγωγὰς ἐν τοῖς σπινομένοις πτώμασι πτωμάτων καὶ ὧν ἐλάχιστα ποσὰ ἐν τῷ ὀργανισμῷ εἰσαγόμενα ἐπιφέρουσι τὰς αὐτὰς ταραχὰς, ἄς καὶ αἰ δραστηκώτερα των φυτικῶν δηλητηρίων. Ἄλλοτε ἐπῆλθον βλάβαι ἐκ τῆς λήψεως γάλακτος ἀσθενούντων ζῶων ἢ καὶ κρέατος προσδληθέντων ζῶων ὑπὸ μεταδοτικῶν νόσων ἢ καὶ κρέατος ἐγκλειστοῦς παράσιτα ἢ καὶ τέλος ἐκ κρέατος μὴ σφαγέντων ἀλλὰ θανόντων ζῶων. Ἐνεκεν πωλήσεως κρέατος ζῶου νεκροῦ ἐνόσησαν πρὸς τριετίας ἐπικινδύνως διακόσια ἄτομα ἐν πόλει τινὶ τῆς Γερμανίας, ὧν τὸ πλεῖστον ἡ ὑγεία ἀνεπανορθῶτος ἐβλάβη.

Βλάβαι τῆς ὑγείας προῆλθον καὶ ἐξ ὑλικῶν τῆς ἐνδυμασίας οὕτω λ. χ. κίτρινα λεπτοῦφῆ ὑφάσματα προῦξένθησαν ὀδυνηρότατα ἐγκαύματα ὡς κεχρωσμένα δι' εὐαναφλέκτων πικρικῶν ἀλάτων ὑφάσματα λεπτοῦφῆ λαμπροῦσπρασίμου χρώματος ἐγένοντο παρὰ τῆς δηλητηριάσεως ἐνεκα τοῦ ἀρσενικοῦ αὐτῶν χρώματος, οὐ μόνον τοῖς ἐνδυομένοις δι' αὐτῶν ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς συρράπτοσιν καὶ ἀποκαθαίρουσιν ταῦτα. Ἐνεκα χρώσεως διὰ χρωμάτων δηλητηριωδῶν ἐπῆλθον δηλητηριάσεις καὶ

ἐκ χρήσεως βεβαμμένων περικνημίδων.

Συμπτώματα δηλητηριάσεως παρετηρήθησαν εἰς ἐργάτιδας κατασκευαζούσας συμπλέγματα τεχνιτῶν ἀνθέων καὶ εἰς ἐργάτιδας ἐργαζομένας ἐν τῇ κατασκευῇ πολυτίμων τριχάπτων, ὧν ἀύξάνεται τὸ βάρος τῇ προσθήκῃ ἀλάτων τοῦ μολύβδου ἔτι δὲ καὶ εἰς ἐργάτιδας ἀσχολουμένας εἰς τὴν λεύκανσιν ψιθίνων πέλων διὰ λευκοῦ χρώματος τοῦ βάρυου.

Ἐρεθισμοὶ τοῦ δερματος παρετηρήθησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀτόμων, προελθόντες ἐκ των δερματινῶν ἐπιρροαμάτων των πέλων διὰ δηλητηριωδῶν χρωμάτων κεχρωσμένων.

Περιλαίμα χάρτινα, ἐνέχοντα συνήθως λευκὸν τοῦ μολύβδου, χλωριούχον βάρυον ἢ καὶ λευκὸν τοῦ ψευδαργύρου, ἐγένοντο πρὸξενά συμπτωμάτων δηλητηριάσεως.

Κεχρωσμένα εἰδη χάρτου εἰς περιτύλιξιν ἐδωδύμων καὶ ποτῶν χρυσιμεύοντα συχνάκις ἐγένοντο παρὰ τῆς δηλητηριάσεως ἐκ των ἐν τοῖς χρώμασιν αὐτῶν ἐνώσεως τοῦ χαλκοῦ, τοῦ μολύβδου ἢ καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ. Ἰδίᾳ δὲ τὰ λαμπρὰ χρωσιν ἔχοντα χάρτινα περιτυλίγματα εἰδῶν τυροῦ, ἀλλάντων, κάψῆ, ταμπάκου, σοκολάτας καὶ εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς τῶσάυτας προῦκάλεσαν δηλητηριάσεις, ὡστε ἐν Εὐρώπῃ εἰδικοί νόμοι ἐψηφίσθησαν ἀπαγορευόντες αὐστηρῶς τὴν τοιαύτην χρυσιμοποίησιν τούτων.

Δηλητηριάσεις προῦκλήθησαν καὶ ἐκ τῆς χρήσεως κεχρωματισμένων χαρτῶν ταπιδώσεως καὶ χαρτινῶν παραθυροκαλυμμάτων περιεχόντων δηλητηριώδη μεταλλικὰ χρώματα. Ὅμοίως συμπτώματα δηλητηριάσεως ἐπῆλθον ἐκ τῆς χρήσεως χαρτινῶν καλυμμάτων λυχνιῶν καὶ θερμαστῶν ἰδίᾳ δὲ, ὅταν αἱ χρωστικαὶ τούτων οὐσίαι συνέκειντο ἐκ δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ὑπὸ τῆς θερμότητος ἐξαιρουμένων ἢ καὶ ἀποσυντιθεμένων.

Ἡ χρώσις λαμπάδων, κηροῦ καὶ στεατικῶν κηρίων διὰ πρσίμων ἀρσενικοῦχων χρωμάτων ἐγένετο ἐπίσης πρὸξενος δηλητηριάσεως, καθόσον ταῦτα καίόμενα διαχέουσι δηλητηριώδεις ἀτμούς, συνιστάμενους ἐξ ἐνώσεως τοῦ ἀρσενικοῦ.

Συνηθέσται εἶναι καὶ αἱ δηλητηριάσεις αἱ τὴν μικρὰν ἡλικίαν προσβάλλουσαι ἐκ τῆς χρήσεως των διαφόρων παιγνίων. Ἡ τρυφέρα των παιδῶν ἡλικία εὐκόλως προσβάλλεται ἐκ παιγνίων κατασκευασθέντων ἐκ δηλητηριωδῶν μετάλλων ἢ καὶ ἀπλῶς χρωσθέντων διὰ δηλητηριωδῶν χρωμάτων. Οἱ μολύβδῖνοι σρατιῶται, οἱ ποικιλοχρόους στολάς φέροντες πλείστων δηλητηριάσεων ἐγένοντο πρὸξενοί, τὸ μὲν ἐκ τῆς ψύσεως τοῦ μετάλλου, ἐξ οὐ συνίστανται, τὸ δὲ ἐκ των ἐπ' αὐτῶν λαμπρῶν μὲν ἀλλὰ δηλητηριωδῶν χρωμάτων.

Τέλος μολυβδόχων στιλπνῶν ὑφάσμα πρὸς κατασκευὴν ἀμαξίων τῆς βρεφικῆς ἡλικίας χρυσιμεῦον ἐγένετο ἐπίσης πρὸξενον δηλητηριάσεως, ἡ δὲ γενομένη χημικὴ ἀνάλυσις τούτου ἀπέδειξε τὴν ἐν αὐτῷ ὑπαρξιν 40 % μεταλλικοῦ μολύβδου προερχομένου ἐκ τοῦ χρυσιμοποιηθέντος πρὸς ἐπίχρισιν τοῦ ὑφάσματος στιλπνοῦ ἐλαιοχρώματος. Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Ο ΣΦΑΛΑΓΓΑΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Α'. — 'Σ ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ

τοκιστής ὁ Σφάλαγγας 'ς τὸ μαγαζὶ κλεισμένος
Τὰ κομπολόγια του μετρᾷ σκυφτός καὶ καθισμένος·
'Απὸ διπλὸ μεταξωτὸ σειρῆτι περασμένα
'Ἐχει 'ς τὸν κόρφο τὰ κλειδιά τῆς κἀσσας κρεμασμένα,
'Ἐχει νυφίτσας πρόσωπο καὶ μύτη γερακίσια,
'Αστρίτη μάτια καὶ φωνὴ ψιλὴ καὶ γυναικίσια.
'Ἐχει καὶ πίστι καὶ Θεὸ καὶ νόμο μόνον ἕνα,
Τὰ πλούτη 'ποῦ 'ς τὴν κἀσσα του βαστᾷ καλὰ κλεισμένα.
'Ἀλλοίμονο 'ς ἐκείνονε 'ποῦ βάλῃ τὸ ποδᾶρι
'Σ τὸ μαγαζὶ του δανεϊκὰ νὰ πάρῃ! Θὰ τὸν 'γδάρῃ.
'Ἄν ἕνα δώσῃ, ἕκατὸ νὰ πάρῃ θὰ θελήσῃ.
Κι' ἀλαίμαργα τὸ αἷμά του θὰ πιῇ, θὰ πιπιλήσῃ.
'Ἐτοί 'ς τῆς Γιάδας τὸ νησί μεγάλην νυχτερίδα,
—'Ἀκούω, μὲ τὰ μάτια μου ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα,—
'Ἐξω τὴ νύχτα ἄνθρωπο ἄν εἴρῃ κοιμισμένο,
'Ἐπάνω τοῦ 'λαφρὰ πετᾷ, ἀγρίμι πεινασμένο,
Γλυκὰ τὰ φτερούγια τῆς τὸν ἀερίζει, σχίζει
Μιὰ φλέβα μὲ τὰ δόντια τῆς τὰ σουβλερά, κι' ἀρχίζει
'Ἀλαίμαργη τὸ αἷμά του νὰ πίνῃ, καὶ δὲν φεύγει
Πρὶν τοῦ ἀνθρώπου ἢ ψυχῆ τοῦ κοιμισμένου ἐδῆρ.

.....
'Σ τὸ μαγαζὶ του κάθεται ὁ Σφάλαγγας κλεισμένος,
Καὶ νὰ σου 'μπαινὲι ἄνθρωπος πτωχός, δυστυχημένος.
Τεχνίτης εἶναι, δουλευτής μὲ φάμελιὰ μεγάλην,
Καὶ 'ς τὸ κεφάλι δὲν 'μπορεῖ σήμερα νὰ τὰ βγάλῃ.
'Πλάκωσαν χρόνια δίβολα, κι' ἀνάποδα, καὶ τρέχει,
'Ὀλημερίς σκοτόνεται, καὶ προκοπὴ δὲν ἔχει.
Μικρὰ τὰ 'μεροκάματα, κι' ἡ φάμελιὰ μεγάλην,
Τί τάχα εἶν' ὁ κάβουρας καὶ τί ζουμὶ θὰ βγάλῃ.
Τοὺς τοίχους βάθει τῶν σπιτιῶν, καὶ ὅ τι, ὅ τι πέρνει
'Σ τὸ σπῆτι τοῦ τὸ κουβαλᾷ, 'ς τὸ σπῆτι τοῦ τὸ φέρνει
Μὰ ἔχει τόσα στόματα 'ς τὸ σπῆτι νὰ προφτάσῃ,
Ποῦ δὲν 'μπορεῖ καλὰ καλὰ ψωμὶ νὰ τὰ χορτάσῃ.
—Καλὸ σου 'μέρα, ἄρχοντα!—«Καλὸς μὰς ἦρθες, Ρόκο».
—Τρακόσαις ἦθελα δραχμαῖς, ἀφέντη, μὲ τὸν τόκο.
—«Τρακόσαις ἦθελες δραχμαῖς; Καλὰ, καλὰ, παιδί μου!
Στάσου νὰ ζήσης μιὰ στιγμήν νὰ βγάλω τὸ κλειδί μου,
'Σ ἕνα χαρτάκι μιὰ στιγμήν νὰ γράψω δύο λόγια».
'Ἀφίνει 'ς τὸ τραπέζι τοῦ μὲ μιὰ τὰ κομπολόγια,
'Ἀνοίγει, παίρνει τὰς δραχμαῖς, 'ς τὰ χέρια του τὰς παίζει,
Καὶ σέρνει τὴν καρέκλα του, καὶ γράφει 'ς τὸ τραπέζι.
Τί γράφει; 'Ὁ Θεὸς κι' αὐτὸς μόναχος τὸ γνωρίζει·
'Ἐπιτα ρίχνει μιὰ ματιὰ 'ς τὸ Ρόκο καὶ γυρίζει·
—Τρακόσαις θέλεις, Ρόκο μου, δραχμαῖς;—«Ναί, γιὰ τὸ 'νοῖκι,
Γιὰ ν' ἀγοράσω χρώματα καὶ βοῦρτσαις καὶ βερνίκι».
—Καλὰ, παιδί μου. Γίνεται. 'Ἐγὼ ποιὸς εἶσαι 'ξέρω,
Καὶ δυσκολία, Ρόκο μου, καμμιά δὲ θὰ σοῦ φέρω.
Δὲν εἶμαι τάχα ἄνθρωπος 'ποῦ ἄνθρωπο θ' ἀφήσῃ!
'Ἐτοί νὰ ζῆ ὁ Σφάλαγγας, ποτὲ νὰ μὴ ψοφήσῃ!
Δίνω 'ς τὸν κόσμον τὸ φτωχὸ, μάλιστα, δίνω, δίνω,
Καί, ὅπως ἄλλοι 'γδύνουνε φτωχὸ, ἐγὼ δὲ 'γδύνω.
'Ἄλλοι ζητοῦν 'ς τὰ ἕκατὸ τριάντα καὶ σαράντα,
Κι' ἐγὼ; Θεοφοδοῦμενα δανεϊζῶ, Ρόκο, πάντα.
Θέλεις τρακόσαις δανεϊκαῖς δραχμαῖς γιὰ νὰ σοῦ δώκω;
Πέντε λεπτὰ γιὰ τὴ δραχμὴ τὴ 'μέρα θέλω τόκο.
Πέντε λεπτὰ, κὰν τίποτε, ἄτοκα 'πές, τί δίνεις;
'Ἐνα ποτῆρι μὲ νερὸ τώρα μ' αὐτὰ δὲν πίνεις,
Μὰ τί νὰ γέινῃ; Καὶ ψυχὴ κανέναν ἔχει πάλι,
Δὲν εἶμαι ἀθεόφοβος ἐγὼ καθὼς οἱ ἄλλοι.
Πέντε λεπτὰ γιὰ τὴ δραχμὴ. 'Ὁ νοῦς μου τὸ χωράει,
'Ὁ πειὸ φτωχὸς γιὰ διάφορα νὰ δώσῃ θὰ μποράει,
'Ἐτοί 'ποῦ λές. Τί ἦθελα νὰ 'πῶ; 'Ἄ, ναί, ἀλήθεια!
'Ἀφήκαμε τ' ἀλήθινὰ καὶ λέμε παραμῦθια.

Τρακόσαις ἦθελες δραχμαῖς. Τρακόσαις αἱ; Μὰ ἄκου,
Δὲ θέλω λόγια μοναχὰ νὰ χάνωμε τοῦ κάκου.
Ξέρεις, τὸν κόσμον τὸ φτωχὸ ἐγὼ δὲν πετσογδέρνω,
Τί μόνον; Γιὰ ἀσφάλεια ἐνέχυρο ποῦ πέρνω,
Καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὁμολογο μονάχα.
Βλέπεις ζωὴ καὶ θάνατος 'ς τὴ μέση εἶναι τάχα.
Νὰ ἰδῶ! Τί ἔφερες ἐκεῖ; 'Ἐνα χρυσὸ βραχιόλι...
Αὐτὰ τὰ ἐσυνείθιζαν ἕναν καιρὸ 'ς τὴν Πόλι...
'Ἄς εἶναι δά... ὑπόγραψε καὶ τοῦτο τὸ χαρτάκι,
Βάλε τὴ Θεοχάραχτῃ... Βιάζομαι κομματάκι.
'Ἀσχημα χρόνια, ἀσχημα! Νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ του,
Καὶ νὰ τραβᾷ ἔπειτα κανεῖς τὸ διάβολό του.
Βλέπεις ἐδῶ; Γιὰ κύτταξε, χαρτιὰ καὶ παραχάρτια,
'Ἀπόφασαις δικαστικαῖς μὲ ὄλα τους τὰ σάρτια.
Γιατί; Νὰ πάρω τὸν παρὰ ὀπίσω πῶχον δώσει.
Κύτταξε. 'δὲς τί μοῦ χρωστοῦν καὶ δὲν πληρώνουν τόσοι!
'Ἐβαλες τὴν ὑπογραφή; Καλὰ, καλὰ (Νά, Ρόκο,
Καὶ τὰς δραχμαῖς 'ποῦ μοῦ ζητεῖς καὶ πέρνεις μὲ τὸν τόκο
Τρεῖς μῆνες ἔβαλα καιρὸ, νᾶχῃς καιρὸ 'μπροστὰ σου.
'Ἄμε, κύρ Ρόκο, δοῦλεψε τώρα μὲ τὰ σωτὰ σου,
Καὶ κύτταξε νὰ θυμηθῆς τὴν καλοσύνην, Ρόκο.
Πέντε λεπτὰ ἢ μιὰ δραχμὴ τὴ 'μέρα ἔχει τόκο.

.....
Πέρνει ὁ Ρόκος τὰς δραχμαῖς, καὶ βγαίνει καὶ σφαλᾷ,
Κ' ὁ Σφάλαγγας μὲ χάχανο διαβολικὸ γελάει.
Κι' ὁμολογο κ' ἐνέχυρο 'ς τὴν κἀσσα του σφαλᾷει.

'Σ τὸ μαγαζὶ μέσα πρὶν 'μπῆ, καὶ τὰς δραχμαῖς πρὶν πάρῃ
Κάλλιο τὸ ἕνα νᾶσπανε ὁ Ρόκος μὰς ποδᾶρι!
'Σ τ' ἀγκίστρι μὲ τὸ δόλωμα ἐπιάστικε 'σάν ψάρι.
Καὶ τὴ ψυχὴ σου, Ρόκο μου, ὁ Σφάλαγγας θὰ πάρῃ.

Β'. — 'Σ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Τοῦ Ρόκου κλαῖνε τὰ παιδία 'ς τὸ σπῆτι κι' ἡ γυναῖκα,
Κι' ὁ Ρόκος μὲς 'ς τὴ φυλακὴ ἡμέραις τώρα δέκα
συμμαζωμένος κάθεται. Ραγίζετ' ἡ καρδιά του
τὴ δύστηνη γυναῖκά του, τὰ δύστυχα παιδιὰ του
Χωρὶς ψωμί, χωρὶς φωτιά νὰ βλέπῃ μὲ τὸ νοῦ του·
Οὔτε ἀκούει τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ πλαῖνοῦ του,
Ποῦ τὸ τραγοῦδι τραγουδεῖ τοῦ Ζάκα 'ξαπλωμένος
Καὶ μὲ τὴ λύπη φαίνεται πὼς εἶναι μαλωμένος.

.....
'Μπαίνουν πολλοὶ 'ς τὴ φυλακὴ, πολλοὶ κατεργαρέοι,
Μὰ μπαίνουνε 'ς τὴ φυλακὴ καὶ τίμιοι γιὰ χρέη.
Οἱ πρῶτοι τὰ κατάστιχα τοῦ μαγαζιοῦ ταιριάζουν,
'Ὅσα 'μπορέσουν πειὸ πολλὰ 'ς τὸν κορβανὰ σωριάζουν,
Ρίχνουν κανόνι, τρέχουν κλῆ τῆρες, βάνουν βοῦλλα
Καὶ εἰς τὸ τέλος 'βρίσκειται, νοῦλα ἢ νοῦλα, νοῦλα
'Ἡ 'γδύτουνε μὲ μαστοριά τοῦ κράτους τὰ ταμεῖα
Καὶ οὔτε κὰν γιὰ μαρτυριὰ δραχμὴ ἀφίνουνη μιὰ,
'Ἡ κλέβτουνε τὴ συλλογὴ τὴ νομισματικὴ μας
Κι' ἀχόρταγα βυζάνουνε τὴν ἀτμοπλοικὴ μας,
Καὶ κτίζουνε θεώρατα παλάτια μὲ τὰ τέτοια
Καὶ τρῶν καὶ πίνουν καὶ γλεντοῦν 'ς τὰ πένε βιλᾶέτ
Οἱ ἄλλοι, ἄνθρωποι καλοὶ, γιὰ δάνειο κανένα
Ποῦ κἀνοκν γιὰ νὰ θρέψουνε παιδιὰ τους πεινασμένα,
Γιὰ μιὰ βελόνα, γιὰ κλωστή, γιὰ μιὰ σακκορράφα
'Ἀπὸ τὸν 'Ἄννα σέρνονται κοί πᾶν 'ς τὸν Καϊάφα,
Καὶ βρίσκουνε τὴ φυλακὴ μὲ μιὰ κουτρούδα
Γιὰ τόκου, ἐπιτόκια, δικαστικὰ καὶ ἄλλα.
Κλαῖνε τὴ μοῖρὰ τους ἐκεῖ κι' οἱ κλέβτες τραγουδοῦνε,
'Ὅσοι δὲ μὲ πιστεύουνε ἄς πᾶνε νὰ τοὺς 'δοῦνε.
'Ἄς πᾶνε, ναί, 'ς τὰς φυλακαῖς νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια.
Δικαιοσύνη μιὰ φορὰ! Μαρούλια, κολοκύθια!

Ο κλέφτης νὰ σοῦ τραγουδῆ, κι' ὁ τίμιος νὰ κλαίη,
Δικαιοσύνη, κύριοι, ὁ ἄλλος νὰ σοῦ λέρη
Δικαιοσύνη! Τρεῖς χαράς καλὲς, καὶ δυὸ τρομάρες!
Ἐνα σωρὸ μαζέψαμε γιὰ νόμους κουταμάρες,
Κοντὰ-κοντὰ ταῖς βάλουμε ἴσ' ἂν οὔκα ἔστην τσοπέλλα,
κι' ἐκάναμε καὶ ἔχομε νομοθεσία τρέλλα
Νόμω καλά, τὰ ἄδικα, νόμω κακὰ, τὰ δίκια,
κι' ἂν δὲ σ' ἀρέση, τότε ἴπιες ζουμι ἀπὸ ραδίκια.

.....
Συμμαζωμένος κάθεται ἔς τὴ φυλακὴ ὁ Ρόκος·
Τοῦ Σφάλαιγγα τὸν σφάλαισε ἔς τὴ φυλακὴ ὁ τόκος,
Ἐχασε τῆς γυναῖκας τοῦ ὁ Ρόκος τὸ βραχιόλι,
Ἄφησε μόνη κι' ἔρημη τὴ φάμελιά του ὅλη,
Ἐπούλησε τὰ σύνεργα καὶ ὅλα τὰ καλά του,
Κι' ὅλο χρωστῆ ἔς τὸ Σφάλαιγγα τὰ μαλλιοκέφαλά του.
Συμμαζωμένος κάθεται, κι' ὁ νοῦς του ἴσ' ἂν ἀνέμη
Γυρίζει, κι' ἡ καρδοῦλά του χτυπᾷ, χτυπᾷ καὶ τρέμει.
— Ἀνάθεμά, σε Σφάλαιγγα, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε!
Ἄφωρεσμένε, τὸ Θεὸ διόλου δὲν φοβᾷσαι!
Ἐβάλα τὴν ὑπογραφήν ἐκείνην μὲ τὸ χέρι,
Καὶ ποῦ νὰ ξέρω ἔς τὴν καρδιά πὼς ἔβανα μαχαῖρι!
Ἄδυστυχιώμενα μου παιδιὰ! Τὰ βλέπω, ξεψυχοῦνε,
ἰδρωτῆτες κρῦοὶ τὰ φτωχὰ παιδιὰ μου περιχοῦνε!
Ἄλωμά-ἄλωμά ἴσ' ἂν λειψάνα, πετσί καὶ κοκκαλάκια,
μὲ μαῦρα ἴσ' ἂν τοῦ κόρακα φτεροῦγια τὰ μαλλάκια,
μὲ τὰ χειλάκια μελανὰ, τὰ μάγουλα σκαμμένα,
μὲ τὰ ματάκια τους θολὰ, θολὰ μισοσδυμένα,
τὰ βλέπω τὰ παιδάκια μου, τὰ βλέπω λιγωμένα,
ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας τους τὰ βλέπω τὰ καῦμένα!
Τὰ κόκκαλά τους, Σφάλαιγγα, δὲν εἶναι κόκκαλά μου;
Τί κάνω; Τί μοῦ γίνεται; Δὲν εἶμαι ἔς τὰ καλά μου!
Τὰ κρέατά τους, Σφάλαιγγα, δὲν εἶναι κρέατά μου;
Ἄχ! μία, μία, μιὰ στιγμὴ ἂν σ' ἔδλεπα ἔμπροστά μου!
Ἄδυστυχιώμενα μου παιδιὰ!... Καὶ τὰ μαλλιά του πιάνει,
Καὶ τὰ τραβᾷ, καὶ τὰ τραβᾷ, πλεξούδας τρίχαις βγάνει,
Τὰ δάκρυα τὰ ἴματα του θαμπόνουν. Τί παθαίνει;
Πέφτει ἔς τὸ πάτωμα ξερός. Ζῆ; πέθανε; πεθαίνει;

.....
Ἐβάνουν τὸ Ρόκο σκωτῶ, ἔς τὸ σπίτι του τὸν φέρνουν.
Ἐπάνωθὲ του τὰ παιδιὰ καὶ ἡ γυναῖκα γέρνουν.
Ἄλοίμονο! Κι' ἄγ σκωθῆ καὶ πάλι ἔς τὸ ποδᾶρι,
Ἐς τὴ φυλακὴ ὁ φύλακας καὶ πάλι θὰ τὸν πάρη!

Γ'. — ἘΣ ΤΟ ΔΡΟΜΟ.

Ἐὸ Ρόκος γιὰ τὴ φυλακὴ πάλι χλωμὸς πηγαίνει,
Κι' ὁ Σφάλαιγγας ὁ τοκιστὴς ἀπὸ τὸ σπίτι βγαίνει
εἶδε ἔς τὸν ὕπνο κόκκινο εἰς τὸ λαιμὸ σειρῆτι
πὼς ἔφοροῦσε, κι' ἄνοιξε πρὶν ὄγῃ ὄνειροκρίτη,
Κι' ἐδιάβασε: «Τὸ κόκκινον εἰς τὸ λαιμὸ σειρῆτι
καλὸ σημαίνει γρήγορο, ἂν δὲν τὸ εἶδες Τρίτη.»
Δὲν διάβασε πὼς ἔγραψεν ἀκόμα κι' ἄλλο ψέμα,
«Πὼς: «Τὸ σειρῆτι ἂν τὸ ὄγῃ τὴν Τρίτη εἶνε αἷμα.»
Καὶ δὲν ἐσυλλογίσθηκε πὼς εἶδε τὸ σειρῆτι
Τετάρτης τὸ ἔξημέρωμα, ὅπου θὰ ἴπῃ τὴν Τρίτη.
Χαρούμενος, σειστὸς-σειστὸς πηγαίνει, πορπατάει,
Τὰ κομπολόγια ἔς τὰ δεξιὸ χέρι του κροτάει,
Κι' εὐθὺς καθὼς ἀντίκρουσε τὸ Ρόκο τρέχει, πάει,
ἄσφρα-ἄσφρα ἔς τὸν ὄμο του τὸ χέρι ἀκουμπάει.
Καὶ λέει: «Βάνω στοίχημα πὼς ἔρχεσαι γιὰ μένα,
Τὰ περασμένα, ἔλα παιᾶ, ἄς εἶναι ξεχασμένα!
Ἐγὼ, ἐγὼ τὸ ἔλεγα πὼς θὰ πληρώσης, Ρόκο,
Ἐς τὸ Σφάλαιγγα, ἴσ' ἂν τίμιος, καὶ δανεικὰ καὶ τόκο.
ἘΜίλα λοιπόν! Τί στέκεσαι; Ἐλα μαζί μου, ἔλα!
— Σφάλαιγγα, μαῦρε Σφάλαιγγα, δὲν ἔχορταδες ἀδέλλα;
ἘΜ' ἀφάνισες, ἀφάνισες γυναῖκα καὶ παιδιὰ μου
ἐποῦ τᾶχα γιὰ παρηγοριά, χαρὰ καὶ συνοδιὰ μου
ἘΣφάλαιγγα, μαῦρε Σφάλαιγγα, ἀχόρταγο σφάλαιγγι,
ἘΠοῦ δύχτι ἔχεις τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀνάγκη,
ἘΠοῦ πιάνεις μέσ' ἔς τὸ δύχτι σου τὸν ἄνθρωπο καὶ πνίγεις!
Ἐποῦ τοῦ φτωχοῦ καὶ ζωντανοῦ τὸ μνήμα τοῦ ἀνοίγεις!

ἘΣφάλαιγγα, μαῦρε Σφάλαιγγα! Ἐφάλαιγγα, μαῦρε χάρε,
ἘΤὰ δανεικὰ ποῦ σοῦ χρωστῶ θὰ σοῦ πληρώρω, πάρε!
Σφυριὰ θαρρεῖ πὼς τοῦ χτυποῦν τὸ κάθε του μνήγγι,
Ρίχνει ἴματι ἔς τὸ Σφάλαιγγα, τὸν βλέπει ἴσ' ἂν μερμηγκι,
Καὶ ρίχνεται, καὶ τὸ λαιμὸ καλά, καλά τοῦ σφίγγει,
Καὶ πιάνει μὲ τὰ δόντια του καὶ σφίγγει τὸ λαρύγγι.
Ρόκο μου, Ρόκο, Ρόκο μου... Ρόκο μου... Ρόκο μου...
ἘΠέφτει... ἘΠέφτει...
Ἐὸ Σφάλαιγγας, σωριάζεται ἔς τὸ αἷμα τοῦ πνιγμένος,
κι' ὁ Ρόκος στέκεται, κι' αὐτὸς ἔς τὸ αἷμα βουτηγμένος.
Μὲ σταυρωμένα στέκεται τὰ χέρια, δὲν σπαράζει.
Χαράζει καὶ γιὰ τοὺς κακοῦς, ὄργῃ Θεοῦ χαράζει.

Δ'. ἘΣ ΤΟΝ ΤΖΕΛΑΤΗ.

Ἐὸλα ἔς τὸν κόσμον ἔχουνε ἀρχὴ καὶ τέλος, ὅλα
κι' ἡ δίκη ἐτελείωσε τοῦ Ρόκου, καρμανιόλα.
ἘἩ δίκη ἐτελείωσεν, ἀπόφασις βγαλμένη.
ἘΣτὴ φυλακὴ μὲ σίδερα ὁ Ἰόκος περιμένει
Μέρα τὴ μέρα καρτερεῖ νὰ δῆ τὴ φάμελιά του,
Καὶ νὰ τὴ σφίξῃ ὕστερον φορὰ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ του.
ἘἮστερη; ἘΟχι. ἘΣτὴ ζωὴ, νί, ἔς τὴ ζωὴ τὴν ἄλλη
Τὴ φάμελια ἔς τὴν ἀγκαλιὰ καὶ πάλι θὰ τοῦ βάλῃ,
ἘΚεῖνος, ποῦ παρηγορεῖ κάθε ψυχὴ ποῦ κλαίει,
ἘΚεῖνος, ποῦ ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι λέει,
Μέρα τὴ μέρα τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ μεγάλη,
Ποῦ μέσ' ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸ πόδι του θὰ βγάλῃ,
Γιὰ ν' ἀναδῆ ἔς τὴ σκαλωσιὰ ἐκείνη, ποῦ στημένῃ
ἘἈνθρωπινὰ, ἴσ' ἂν ζωντανὴ, κεφάλια περιμένει.
ἘΚεῖνος, ποῦ τὸν ἄνθρωπο ἴσ' ἂν ἄνθρωπο δὲν κρίνει
Καὶ λέει: «Ἐκλαψες πολὺ εἰρήνην, εἰρήνην!»,
ἘΚεῖνος, ποῦ τὰ δάκρυα ἔς τὴ ζυγαριὰ ζυγιάζει,
ἘΚεῖνος, ποῦ τὸν ἄνθρωπο πολὺ ὀλίγο μοιάζει.
ἘΚεῖνος, ποῦ παράδεισο καὶ ἔς τὸ ληστὴ χαρίζει,
Πατέρα, μάννα καὶ παιδιὰ γιὰ πάντα δὲν χωρίζει.

ἘὈρθρο βαθὺ τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο σημαίνει
εἰς τὸ δεξιὸ χέρι του τὴν κεφαλὴν γεμμένην
Ἐὸ Ρόκος ἔχει ἡμέρα κοιμάται ἔς τὸνειρό του
Τοῦ φαίνεται τὴ φάμελιὰ πὼς ἔχει ἔς τὸ πλευρό του
Τάγαπνημένα του παιδιὰ τὰ χέρια του φιλοῦνε
Καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο ἔς τὰ χεῖλια τοῦ μιλοῦνε
Κι' ἐκεῖνος πάλι τὰ φιλεῖ καὶ τὰ σφιχταγκαλιάζει,
Καὶ ἡ καρδιά του ἔς τὴν χαρὰ βουτᾷ κι' ἀναγαλλιάζει.
ἘὮ ὕπνε, ὕπνε μου, γιατρὲ, ποῦ ἔξερεις νὰ γιατρευῆς
ὅλα τὰ πάθια, καὶ ποτὲ σπαράδες δὲν γυρεύεις!
ἘὮ ὕπνε παρηγορητῆ, γιατρὲ μου χωρὶς ἴταρι,
γιατρὲ καλὲ, ποῦ δὲν κρατεῖς ψαλλίδι καὶ νυστέρι,
Ποῦ ξέρεις βάλαμο γλυκὺ μονάχα νὰ μᾶς δίνης
καὶ μᾶς γιατρευῆς, ὕπνε μου, χωρὶς καὶ νὰ μᾶς ἴδωνης,
Βάστα τὸ Ρόκο τὸ φτωχὸ, ἔς τὴν ἀγκαλιὰ σου σφίξε.
ἘὮ ὕπνε μου, κάμε τὸ καλὸ, τὴ δύναμι σου δεῖξε.
ἘἌφησε. ὕπνε, ἄφησε τὸ Ρόκο νὰ κοιμάται,
Τί ἔπαθε, τί ἔκαμε, ὕπνε, νὰ μὴ θυμᾶται,
Καὶ μόνη, μόνη τὴν χαρὰ νὰ ἔχη ἔς τὴν καρδιά του
Μὲ τὴν γυναῖκά του μαζί, μαζί μὲ τὰ παιδιὰ του.

ἘΚόψτουν τὸν ὕπνο τὸ γλυκὺ τοῦ Ρόκου σταυρωτῆδες!
Ρόκο μου, ἴσ' ἂν ἐξύπνησες ἔμπροστά σου τί δὲν εἶδες;

ἘΖητᾷ ὁ Ρόκος τὸν παπᾶ, καὶ τὸν παπᾶ τοῦ φέρνουν,
Ἐξεμολογιάται, κι' ἔπειτα πολλοὶ μαζί τὸν πέρνουν,
— Χριστέ μου, σ' ἔπερναν καὶ σὲ μὲ τὸ σταυρὸ ἔς τὸν ὄμο—
τὸν καταιδάζουν ἔς τὴν αὐλὴν, τὸν φέρνουνε ἔς τὸ δρόμο.
ἘΣτ' ἀμάξι μέσα ὁ παπᾶς κι' αὐτὸς μὲ τὸν τζελάτη
Ἐμπαίνουνε: «Χτύπα τ' ἄλογα, ἔμπρός, ἀμαξιάτῃ!»
Τραβᾷ τ' ἀμάξι γρήγορα κι' ἐκεῖ ποῦ πρέπει φτάνει,
Καὶ μιὰ γυναῖκα, ποῦ φορεῖ κατάμαυρο φουστάνι,
Θέλει νὰ σπάσῃ τὴ γραμμὴ, ποῦ ταχτικοὶ κρατοῦνε,
Κι' ἐδώθε τὴν ἀμπόχουνε, κι' ἐκεῖθε τὴν βαστοῦνε,
Κι' ἕνας τῆς λέει «πήγαινε!» κι' ἄλλος τῆς λέει «στέκα!»
εἶν' ἡ γυναῖκα, ἡ φτωχὴ, τοῦ Ρόκου ἡ γυναῖκα.

Ἄλλοιμονο ἔς τὸ σπιτικό, ποῦ μείνη δίχως ἄνδρα.
Χωρὶς βοσκὸ σοῦ φαίνεται ἀρνιά γεμάτη μάνδρα!
Ποῖος θὰ τὰ φέρη ἔς τὸ νερὸ καὶ ἔς τὸ χλωρὸ χορτάρι;
Λύκος ἢ χάρος τ' ἄμοιρα θ' ἀρπάξῃ ἢ θὰ πάρῃ!

Ἄχ! Ἐχει τὸ μαρτύριο δὲν ἔξρω τί, ποῦ κάμει
Τὰ δάκρυά μας νὰ κυλοῦν, νὰ τρέχουν ἄν ποτάμι.
Δὲν ξέρω τί, ποῦ ὄνομα δὲν εἶχε καὶ δὲν ἔχει.
Μὰ ποῦ καθέννας μας θαρρεῖ ἔς τὴ γλώσσά του ποῦ τρέχει.
Δὲν ξέρω τί, ποῦ τὰς καρδιαῖς θαρρεῖς ἄτοκουλίζει,
καὶ μὲ ἀχτῖνες θεϊκαῖς τὸ μάρτυρα στολίζει.
Δὲν ξέρω τί μυστήριο, ποῦ κάμει τὸν καθένα
Τὸ Γολγοθᾶ νὰ ἴθυμθῃ καὶ σὲ γλυκεῖα Παρθένα!
Μαρτύριο, ποῦ τὸ κλειδί κρατεῖς τοῦ Παραδείσου,
Δόσε ἔς τὸ Ρόκο τὸ φτωχό, ὦ, δόσε τὸ κλειδί σου!

Ἦ τὴ σκαλωσιά τὴ φοβερὴ ὁ Ρόκος γονατίζει,
Μὲ δάκρυα τῆς σκαλωσιάς τὸ πάτωμα ποτίζει.
Σκυμμένος κλαίει, δάκρυα ἢ προσευχὴ του εἶναι.
— «Στάσου, τσελάτη! Μιὰ στιγμή, παπᾶ, κοντὰ μου μείνε,
ἵνα νὰ μοῦ δώσης τὴν εὐχή!» καὶ βάνει τὸ κεφάλι
Ἦ τὸ σιδερένιο τὸ χαλκᾶ, καὶ «μνήσθητί μου» ψάλλει.

Σκύφτει ὁ γέρος ὁ παπᾶς νὰ δώσῃ τὴν εὐχή του
Καὶ τρέμει χειροπόδαρα ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.
Σὰν ἀστραπὴ καταβῆκε τὸ φοβερό μαχαίρι,
Καὶ ὁ παπᾶς ἀπώμεινε χλωμὸς ἄν θειαφοκέρι.
Τοῦ Ρόκου ἐτελεῖωσαν τὰ βάσανα, τὰ πάθη,
Ἔπεσε τὸ κεφάλι του ἔς τὸ φοβερό καλάθι.

Χαμοκελάδι, σκορδιαλός, φιλέρημο πουλάκι,
Ἐκεῖ ποῦ εἶναι μνήματα καὶ πεθαμένων λάκκοι,
Γοργὸ πηδᾶ, γοργὸ πετᾶ ἔς τὰ μνήματα, ἔς τοὺς λάκκους,
Ποῦ κρύφτουν ἅγια χώματα ἢ μαύρους βρυκολάκους,
Καὶ κελαῖδεῖ λυπητερά καὶ τιριλίρι λέει,
Ἢ ἐκείνους ποῦ ἔς τὰ μνήματα κοιμούνται λὲς πῶς κλαίει.
Ἦ τοῦ ἑλλάλλαγα καμμιά φορὰ τὸ μάγμαρο πηδαίει,
Καὶ τὸ πουλάκι σκιάζεται, τὸ πούπουλο μαδάει.
Πετᾶ κι' ἀπὸ καμμιά φορὰ, καὶ ἔς ἓνα μνήμα ψάλλει,
Ποῦ κλεῖ τοῦ Ρόκου τὸ κορμί, τοῦ Ρόκου τὸ κεφάλι.

Χαμοκελάδι σκορδιαλέ, φιλέρημο πουλάκι,
Τὸ θλιβερό τραγοῦδί σου καὶ τῶνα κανδηλάκι,
Π' ἀνάφτει γιὰ τὸν δύστυχο ἢ δύστυχη φιλία,
Ἄξιζον γιὰ μνημόσυνα τοῦ ψεύτη κόσμου χίλια!

ΤΟ ΜΕΡΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ANDRÉ THEURIET)

Ἦ τρεῖς μάγοι Φαρνάβαζος, Δαρεῖος
καὶ Τισσαφέρνης, κομίζοντες χρυσόν,
λίθων καὶ σφύραν, ἀνεχώρησαν πρὸς ἀ-
ναζητήσιν τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἀλλὰ μὴ γι-
νώσκοντες καλῶς τὴν ἄγουσαν εἰς Βηθλεέμ,
ἀπεπλανήθησαν καθ' ὁδόν διότι διερχόμενοι
δάσος ἔρημον καὶ πυκνότατον, ἔχασαν ἀπὸ
τὰς ὄψεις αὐτῶν τὸν ὁδηγὸν Ἀστέα· με-
τὰ ἀρκετὴν περιπλάνησιν ἔφθασαν τὴν
νύκτα εἰς χωρίον τι τῆς Γαλιλαίας. Αἱ
χεῖρες αὐτῶν ἦσαν κατάκοποι, φέρουσι
τὰ ἄγγεῖα, ἅτινα περιεῖχον τὰ διὰ τὸν
υἱὸν τῆς Μαρίας προωρισμένα μῦρα, ὡς
ἐκ περισσοῦ δὲ ἀπέθνησκον πᾶς πείνης καὶ
τῆς δίψης. Ἐκρούσαν λοιπὸν τὴν θύραν
τῆς πρώτης οἰκίας τοῦ χωρίου, ὅπως ζη-
τήσωσι φιλοξενίαν.

Ἡ οἰκία, ἢ μᾶλλον ἢ καλύβη αὕτη,
κειμένη σχεδὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους,
ἀνῆκεν εἰς ὑλοτόμον ὀνομαζόμενον Μανασ-
σῆν, ὅστις ἔζη πενιχρώτατα μετὰ τῆς γυ-
ναϊκὸς καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων του.
Ἦτο ὀικοδομημένη ἐκ πηλοῦ με στέγην ἐκ
χώματος καὶ χόρτων, διὰ μέσου τῶν ὀ-
ποιῶν τὸ ὕδωρ διέρρεε κατὰ τὰς βροχεράς
ἡμέρας.

Οἱ τρεῖς μάγοι, ἀπηυδνηκότες ἐκ τοῦ κό-
που, προσώθησαν τὴν θύραν, ὅταν δὲ ὁ
ὑλοτόμος ἦνοιξεν αὐτήν, παρεκέλευσαν αὐ-
τὸν νὰ τοῖς παράσχῃ δειπνὸν καὶ κλίνην.

— Ἄλλοιμονον! καλοὶ μου ἄνθρωποι,
εἶπεν ὁ Μανασσῆς, ἔχω ἓνα μόνον κρεββάτι
δι' ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκά μου καὶ μιὰ πα-
ληφάβα γιὰ τὰ παιδιὰ μου· ὅσο γιὰ δεῖ-
πνον μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω μόνον ἀκρί-
δας καὶ μέλι ἄγριον. Ἐν τοσούτῳ κοπιᾶ-
στε μᾶς. καὶ ἂν δὲν εἴσθε πολὺ δύσκο-
λοι, θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς οἰκονομήσω.

Οἱ μάγοι εἰσῆλθον, ὁ δὲ Μανασσῆς προσ

ἤνεγκεν αὐτοῖς τὰ ὑπεσχημένα, ἀκρίδας
καὶ μέλι ἄγριον, τὰ ὅποια κατεβρόχθισαν
μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ὁ ὑλοτόμος καὶ ἡ σύ-
ζυγός του τοῖς παρεχώρησαν τὴν κλίνην
τῶν, ὅπου ἐκοιμήθησαν τὸν βαρούχειον,
πλὴν τοῦ Τισσαφέρνου, ὅστις, ἀγαπῶν
τὰς ἀναπαύσεις του, κατεστενοχωρεῖτο ἐν
μέσῳ τοῦ χονδρῶ Φαρναβάζου καὶ τοῦ γι-
γαντώδους Δαρεῖου.

Τὴν ἐπιοῦσαν, πρὶν ἐξακολουθήσωσι τὴν
πορείαν, ὁ Φαρνάβαζος γενναϊότερος τῶν
τριῶν, εἶπεν εἰς τὸν Μανασσῆν.

— Θέλω νὰ σοῦ δώσω κάτι, νὰ σὲ εὐ-
χαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν σου.

— Τὴν παρεχώρησαμὲν μὲ μεγάλην μας
εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ δὲν θέλομεν τίποτε,
καλοὶ μου ἄνθρωποι, ὑπέλαβεν ὁ ὑλοτό-
μος, τείνων οὐχ ἤττον τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐξηκολούθησεν
ὁ Φαρνάβαζος, ἀλλὰ θὰ σοῦ ἀφήσω μιάν
ἐνθύμησιν, ἢ ὅποια ἀξίζει περισσότερον.

Ἄναζητήσας δὲ εἰς τὰ θυλάκιά του ἐ-
ξήγαγε μικρὸν αὐλόν, τὸν ὅποιον ἐνεχειρί-
σεν εἰς τὸν Μανασσῆν, ἐνῶ δὲ οὗτος, ἀπα-
τηθεὶς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ἐμόρφαζε δυ-
παρέστως, ὁ Φαρνάβαζος προσέθηκε:

— Ἐὰν εὐχηθῆς τι, παίζων τὸν αὐ-
λόν, ἢ εὐχή σου θὰ εἰσακουσθῇ παρευθὺς.
Λάβε, μὴ κάμνης ὅμως κατάχρησιν αὐ-
τοῦ καὶ μὴ ἀρῆσαι ποτε ἐλεημοσύνην καὶ
φιλοξενίαν εἰς τοὺς πτωχοῦς.

Ὅτε οἱ τρεῖς μάγοι ἐξηφανίσθησαν εἰς
τὴν χαμητὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ Μανασσῆς εἶπεν
εἰς τὴν γυναῖκά του, σταθμίζων μετὰ περι-
φρονήσεως τὸν μικρὸν αὐλόν εἰς τὴν χεῖρά
του.

— Καλλίτερα νὰ μᾶς ἔκαμναν κανὲν
ἄλλο δῶρον ὀλιγώτερον ἀνόητον ἀπὸ αὐτὴ

τὴ συρίκτρα· ἐν τούτοις παρευθὺς θὰ δο-
κιμάσω νὰ συρίζω, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν δὲν ἀ-
στείσθησαν μαζὶ μας.

Ἀμέσως δὲ ἀνέκραξε:

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχωμεν ἓνα πρό-
γευμα ἀπὸ ψωμί, μιὰ κρεατόπηττα ἀπὸ
κυνῆγι καὶ ἓνα μπουκάλι κρασί!

Ἐπειτα ἔπαιξε μὲ τὸν αὐλόν ἓνα σκο-
πὸν ἐντόπιον καὶ πάραυτα πρὸς μεγάλην του
ἐκπληξιν, εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κεκα-
λυμμένης διὰ λευκοῦ λεπτοτάτου τραπεζο-
μανδύλου, τὸν οἶνον καὶ τὸν ζητηθέντα
πλακοῦντα.

Βέβαιος πλέον περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ
αὐλοῦ του, δὲν ἐσταμάτησεν ἐδῶ, ἀλλ' ἐ-
ζήτηε ὅ,τι τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, αὐλῶν
ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας. Ἀπέκτησεν
ἐνδύματα νέα διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέ-
κνα του, χρήματα, τράπεζαν πλουσιοπά-
ροχον, ἐπειδὴ δὲ ἤρκει νὰ εὐχηθῆ τι, ὅπως
τὸ ἔχη ἀμέσως, ἐγένετο ἐν ὀλίγῳ χρόνου
διασιήματι εἰς τῶν βαθυπλούτων τῆς
χώρας, ἐν ἣ ἔζη. Ἀντὶ τῆς ἐτοιμορ-
πόπου καλύβης του ἀνήγειρε λαμ-
πρὸν μέγαρον, τὸ ὅποιον ἐπλήρωσεν ἐπί-
πλων πολυτελῶν καὶ ἄλλων πολυτίμων
σκευῶν, μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς οἰκοδομῆς
καὶ τῆς ἐπιπλώσεως ἐτέλεσε μεγάλην ἐορ-
τήν, ἐγκαινίζων τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν.

Πέριξ ἀφθόνου τραπέζης, ἀπαστραπτού-
σης ἐκ φωτισμοῦ ἀπλέτου καὶ ἀργυρῶν
σκευῶν, εἶχε συνενώσῃ ἀπάσας τὰς ἐπιση-
μότητας τοῦ τόπου. Ὁ ἴδιος ἐκάθησεν εἰς
τὸ ἄκρον αὐτῆς μετὰ τῆς συζύγου του, κε-
κοσμημένως ὡς εἰκὼς θαυματουργοῦ ἁγίου,
ἐνῶ μουσικοὶ, τοποθετημένοι ἐν τῇ ὑπερθε-
στοῦ, ἔτερπον τοὺς συνδαιτυμόνας διὰ τῶν
εὐθυμοτέρων σκοπῶν. Ἴνα μὴ ταραχθῆ δὲ
ἢ εὐωχία, εἶχε παραγγείλῃ εἰς τοὺς ὑπη-

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Με' φωτίσματ' ἀσημέρια λαμπυρίζουν
 Ἡ ἐλιές ὄξω 'ς τὴν Λιακάδα·
 Μόνο ἐδῶ νερά' δροσιάτα μουρμουρίζουν
 Εἰς τ' ἀπόσκια μὲς τῆν' πλούσια πρασινάδα.

Μιά σκεπή μᾶς πλέκουν ἄνθη ἐδῶ καὶ φύλλα
 Ὅπου ἡ κάβα δὲν περνάει.
 Μόνο ἀπάρουθε τὸ φῶς τὴν πρασιλίλα
 Στὰ τετράξανθα μαλλιά σου ἀντιφωτᾷει.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Καλλιτεχνία. — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόρος τοῦ ζωγράφου Β. Giuiliana

Ἐλ', ἀγάπη μου γλυκιά ν' ἀναπανθοῦμε
 Δῶ σιμὰ 'ς τὴν νερομάνα.
 Γῆρ' ἐδόθε, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
 Ἄλλ' ἀγάλια, μὴν ξεπνήσουμε τὸν Πᾶνα!

Ἐπὶ χιονᾶτό σου τὸν κόρφο ἔνα λουλοῦδι
 Μαβὶ κι' ἄγριο γέρνει κάτον·
 Σὰν βραδνιάση θὰ σοῦ ψάλω ἔνα τραγοῦδι
 Ποῦ θὲ νάχη τὴ δροσιά, τὴ μυρωδιά του.

Δός μου ἀκόμα ἔνα φιλάκι, δός μου κι' ἄλλο!
 Σὺ τοῦ τόπου εἶσ' ἡ Ναϊάδα.
 Ἄχ! νὰ ἤμπόρια 'ς τὸ τραγοῦδι μου νὰ βάλω
 Τοῦ φιλοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τὴ γλυκάδα!

Γύρε πάλι, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
 Τὸ νερὸ σιροκυλάει.
 Τὴ μουρμούρα τὴ γλυκειὰ ποῦ τὴν ἀκοῦμε,
 Ὁ σκοπὸς ποῦ θὰ σοῦ πῶ θὰ σ' τὴν θυμάει.

Τῆρα ἐκεῖ 'ς τ' ἀλαβαστρέσιο σου ποδάρι
 Πεταλοῦδα ὠραία ζυγόνει·
 Σὰν κι' αὐτὴ μὲ πλήθιο χροῶμα καὶ καμάρι
 Τὰ φτερά του ὁ κάθε στυχὸς μου θ' ἀπλόγη.

Δ. ΓΡΑΙΚΟΣ

ρέτας νά μὴ ἐπιτοίπωσιν ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει εἰς τοὺς ὀχληροὺς καὶ τοὺς ἐπαίτας νά εἰσέρχωνται εἰς τὴν αὐλήν· εἶχε μάλιστα θέσθαι εἰς τὴν θύραν δύο μεγαλοσωμούς θεράποντας, ὠπλισμένους διὰ ῥάβδων, καὶ ἔχοντας ἐντολὴν νάπομακρύνωσι πάντα ῥακενδύτην καὶ ἐπαίτην τῶν πέριξ. Οὕτω βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶσιν οἱ προσκεκλημένοι παρεδοθησαν εἰς τὴν δικασέδασιν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν οἱ μάγοι, παραθέσαντες τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἐπανάρχοντο ἐκ Βηθλεέμ. Διερχόμενοι δὲ διὰ τοῦ δάσου ἀνεγνώρισαν τὸ χωρίον, ὅπου ἔχον κοιμηθῆ, εἶδον τὸ μέγαρον κατὰφωτον, καὶ ὁ Τισσαφέρνης εἶπεν εἰς τὸν Φαρνάβζον :

— Εἶμαι περιεργὸς νά μάθω ἂν ὁ ἄνθρωπός μας δὲν κατεχόρασθαι τὸν μικρὸν αὐλὸν σου καὶ ἂν ἀπότου ἔγεινε πλούσιος, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, νά εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

— Ἄς ἴδωμεν, ὑπέλαβε λακωνικῶς ὁ Φαρνάβζος.

Μεταμφιεσθέντες εἰς ἐπαίτας ἀντικατέστησαν τὰς λαμπράς αὐτῶν ἐνδυμασίας διὰ ῥακῶν καὶ παρουσιάστησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, ζητοῦντες φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ τοὺς ἐδέχθησαν κάκιστα· ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενον, θορυβοῦντες μεγάλως, ὁ Μανασσῆς προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἰδὼν τοὺς ἐπαίτας διέταξε νάπολύσωσιν ἐναντίον των τοὺς κύνας, ὥστε οὗτοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, χωρὶς νά κατορθώσωσι νάπαλλάξωσι πάσης βλάβης τὰς κνήμας των.

— Τὸ ὑπέθετον! ἀνέκραξε βλασφημῶν ὁ Τισσαφέρνης, τὸν ὅποιον οἱ κύνες εἶχον δαγκάσῃ εἰς τὸ γαστροκνήμιον.

— Πολὺ καλὰ! ὑπέλαβεν ὁ Δαρεῖος, θὰ μᾶς τὸ πληρώσῃ! Θὰ μάθῃ τί σημαίνει ἡ ἐκδίκησις τῶν τριῶν μάγων!...

Ἐν τούτοις οἱ συνδαιτυμόνες ἐξηκολούθουν εὐωχούμενοι ἐν εὐθυμίᾳ. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῶν ἐπιδορπέων, καὶ ὁ Μανασσῆς, κρατῶν μάγιαραν, ἐτοιμάζετο νά κόψῃ ὑπερμεγέθη πλακοῦντα, ὅτε ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλήν κρότος ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων γαυριῶντων ἵππων χρυσοφαλάρων. Ὁ Μανασσῆς παρετήρησε καὶ πάλιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἰδὼν δὲ ὅτι προσήρχοντο ἀκόμη εὐγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξε νά τοὺς ὀδηγήσωσιν ἐπάνω ἐν σπουδῇ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, κρατῶν λαμπάδα, ἔδραμε πρὸς ὑποδοχὴν των μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης. Τότε εἶδον εἰσερχομένους τοὺς τρεῖς μάγους πομπωδῶς, ἐστεμμένους τὴν κεφαλὴν καὶ περιβεβλημένους πορφύραν καὶ πολυτίμους λίθους. Ὁ Μανασσῆς ἀνεγνώρισε τοὺς παλαιούς του ξένους, ἀλλ' ἐκρατήθη μετὰ πολλὰς δὲ ὑποκλίσεις καὶ χαιρετισμούς τοὺς παρεκάλεσε νά μετασχωσῃ τῆς τραπέζης.

— Εὐχαριστοῦμεν! εἶπεν ὁ Φαρνάβζος

ἀποτόμως· ἡμεῖς δὲν τρώγομεν εἰς οἶκον ἀνθρώπων, ὅστις δέχεται τὸσον κακῶς τοὺς πτωχοὺς.

— Σὰς συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον κοατεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου! ἀνέκραξεν ὁ Δαρεῖος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του φωνῆς.

— Ἄ! ἀπολύεις τοὺς σκύλους σου κατὰ τῶν ἐπαίτων! προσεθηκεν ὁ Τισσαφέρνης, ψαύων τὴν κνήμην του. Περίμενε, καὶ θὰ σοῦ παίξω ἓνα σκοπὸν, τὸν ὅποιον δὲν ἤκουσες ἀκόμη.

Καὶ ἀνασύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν αὐλὸν, ὁμοιον πρὸς τὸν δωρηθέντα εἰς τὸν Μανασσῆν, ἐσύριξε τρομερῶς. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τράπεζα, συνδαιτυμόνες καὶ μέγαρον ἐξηφάνισθησαν, ὁ δὲ ὑλοτόμος ἐπανευρέθη μόνος καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσου, ἐὼπιον τῆς ἐτοιμορόπου καλύβης του μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ῥακενδύτων τέκνων του.

— Εὐτυχῶς μοῦ μένει ὁ αὐλός! διελογίσθη.

Ἄλλὰ μάτην ἀνεσιχέυσε τὰ διάτρητα θυλακίᾳ του. Τὸ περίαπτον εἶχεν ἐξαφανισθῆ μετὰ τῶν τριῶν μάγων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπεκράτησε συνήθεια, ὅταν κόπτωσι τὴν βασιλοπύτην, νάφίνωσι τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν.

Ἐ Φιλιππουπόλει

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ

ΔΕΚΑ ΣΚΕΨΕΙΣ

Λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ σιδηροδρόμος διέρχεται διὰ μέσου νεκροταφείου. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κυπαρίσσων καὶ τῶν λευκῶν μνημείων τῶν παρερχομένων μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος εἰς τὰ δύο τῆς ὁδοῦ ἄκρα, ἔρωτᾷ τις ἑαυτὸν : Πρὸς τί τοσαῦτα ταχύτης διὰ νά καταλήξῃ τις ἐκεῖ;

Λέγομεν συνήθως εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ νά τοὺς παρηγορήσωμεν : «Τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται, ἐνῶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἶνε μελαγχολικοὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, διότι τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται.

Ὅποια θέλησις ἀπατεῖται παρὰ τῷ εὐφυῆ ἀνθρώπῳ ὅπως στερηθῆ τῆς ἡδονῆς καυστικοῦ ἀστεϊσμοῦ! Λέγεται ὅτι ὁ Ρακίνας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πνευματικῆς του ἀκμῆς, ἔδακνε τὰ χεῖλη μέχρις ἀφαιμάξεως ὁσάκις ἤθελε νά συγκρατήσῃ καυστικὴν τινα εὐφυιολογίαν.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὁ σκοτεινὸς καὶ συννεφώδης καιρὸς ἀπομακρύνει ἡμᾶς ἐπιπερισσότερον ἀπὸ τὰ μακρὰν ζῶντα ἀγαπητὰ πρόσωπα, ἐνῶ ὁ ἥλιος πλησιάζει ἡμᾶς ὀλίγον πρὸς αὐτά;

Μὴ ὀμιλᾷτε ποτὲ περὶ τῶν χρημάτων σας· ἀλλῶς ὁ κόσμος θὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ὑπῆρξατε πάντοτε πλούσιος.

Τίς ἢ διαφορὰ μεταξὺ φιλίας καὶ ἔρω-

τος; Ἡ φιλία τρέφεται διὰ τῶν εἰσοδημάτων, ὁ ἔρως τρώγει καὶ τὰ κεφάλαια.

Μόνον μετὰ τὰς καθῶς πρέπει γυναικας ὑπάρχει ἀρχή, διότι μετὰ τὸς ἀλλας ἀρχίζει τις πάντοτε ἀπὸ τοῦ τέλους.

Ἡ ἀνάμνησις ἔχει τοῦτο τὸ καλόν : ὅτι μόνον τὸ μεῖδιμα τῶν ἀγαπητῶν προσώπων διατηρεῖ.

Ἐφ' ἡμερῶν καλοῦνται οἱ σιδηροδρομοὶ τοῦ ψεύδους,

Λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ζῶα ὠμίλουν· σήμερον γράφουν.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Εἶνε εὐτυχῆς, φιλιτῆ μου, ὅτι οὔτε σὲ οὔτε ἐμὲ δὲν κατέλαβεν ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀτυχῶς ἀδελφοῦ μου, ὃν μόλις ἐγνώρισα καὶ ὃν ἐπανευρίσκα ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν μορφῶν ἄλλων, μετὰ τὰ μεμαρμημένα χαρακτηριστικὰ, τὴν ἀπατεθαρρημένην ἔκφρασιν.

«Δὲν ἔρχονται εἰς Ἀρβιλλιὰρ ἢ οἱ ἐν ἀναρρώσει ὡς ἐγὼ καὶ ἐκεῖνοι, περὶ ὧν ἀπέπητη πλέον πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας.

«Κατέχομεν δύο μόνον δωμάτια ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Αἱ Δελφίνεσαι ἄλπει», ἐξ ὧν εἶνε καταφανῆς ὅλη ἡ μεγαλοπρεπὴς πεδιάς εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ κατὰφωτα βουνά, ἄτινα δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νά θαυμάσω, τὴν μὲν ἡμέραν περιπλανωμένη ἐν τῷ ἀπερᾶντῳ ἄλει, τὴν δὲ νύκτα διασκεδάζουσα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ διασκεδαστικώτερα ὥρα εἶνε ἡ ὥρα τῶν ἀφίξεων καὶ ἀναχωρήσεων. Περικυκλοῦσι τὰς ἀμάξας, ἀνταλλάσσουσι χαιρετισμούς, χαιρετίζεις μετὰ τῶν ἀναχωρούντων, ἀσπάζονται ἀκόμη πρόσωπα, ἄτινα μόλις γνωρίζουσι, ἀνυψοῦσι τὰ βινόμακτρα εἰς τὸν ἀέρα, εἶτα ἡ βαρεῖα ὀδοιπορικὴ ἀμαξία, πλήρης καὶ ταλαντευομένη, ἐξαφανίζεται βραθυμῶς διὰ τῶν στενῶν ὁδῶν, ἀπάγουσα μακρὰν τὰ ὀνόματα, τὰς μορφὰς ἐκείνας, αἵτινες ἀπετέλεσαν ἐπ' ὀλίγον μέρος κοινῆς ζωῆς, τὰς μέχρι γῆρας ἀγνώστους, καὶ ἃς αὐριον θέλει κλύψει ἡ λήθη.

Τὸ περιεργότερον εἶνε ὁ μετὰ τὸ λουτρὸν περίπατος, ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν κάμνω λουτρὰ εἶμαι ἀπηλλαγμένη αὐτοῦ· μένω ὁμως ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὑπὸ τὰς φιλύρας τοῦ ἄλλου, παρατηροῦσα ὅλους αὐτοὺς πηγαινερχομένους μετὰ βῆμα τακτικόν, μετὰ ὕψος ἀφηρημένον, συναντωμένους ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νά προφέρωσι. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δειδροστοιχίας ἵστανται, κλείουσι τὸ ἀλεξήλιόν των, ἀνεγείρουσι τὸ ἐπανωφόριόν των πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος, παρατηροῦσι τὸ ὄρολόγιόν των, καὶ ἀρχίζουν, ἐν, δύο, μετ

τεταμέναις τὰς κνήμας, τοὺς βραχίονας πρὸ τοῦ στήθους, ἔν, δύο, μέχρι τοῦ τέλους τῆς δεινδροστοιχίας. Τότε ἴστανται, ἀνυψοῦσι τρεῖς τοὺς βραχίονας, ὡσεὶ ἐκράτουν ἀλτήρας, καὶ εἶτα ἐπιστρέφουσι μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα, ἀνυψοῦσι τοὺς βραχίονας, καὶ ἐξκκολληθοῦσι τὸ αὐτὸ δεκαπεντάκις.

6 Αὐγούστου.

«Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ὅτι θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ Νουμᾶς. ὦ! πόσον χαίρω! Ὁ φίλτατός μοι Νουμᾶς! Εὐχαριστοῦμαι τόσον πολὺ μετ' αὐτοῦ, τόσῳ ζωηροῦ, τόσῳ φαιδροῦ. Καὶ ἡ μήτηρ χαίρει παραπολύ, ὅτι θὰ δεχθῆ τὸν ἀγαπητὸν Νουμᾶν. Προσελθοῦσα μάλιστα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου, παρήγγειλε νὰ κρατήσωσιν ἐν ἰδιαιτέρον διαμέρισμα διὰ τὸν γαμβρόν της, τὸν ὑπουργόν, ὅπερ μέχρι τοῦδε ἀπεκρῦπτομεν.

— Πῶς! κυρία μου, εἰσθε . . . πενθερὰ τοῦ . . .

— Μάλιστα.

— Ἡ πλατεία τοῦ ξενοδοχείου μορφῇ ἤλλαξε παρευθὺς χοροῖαν. Μάτην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφικεῖας μας ἐζητοῦμεν ἐν περιπλέον κηροπήγιον διὰ τὸ δωμάτιόν μου, ἤδη παρευθὺς εὗρομεν πέντε ἐπὶ τῆς θερμάστρας.

XI

ΜΙΑ ΠΟΔΙΣ ΔΟΥΤΡΩΝ

(Συνέχεια)

Τὴν πρωΐαν, καθ' ἣν ἡ «Ἐφημερίς τῶν Δουτρῶν» ἀνηγγέειεν, ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδύσεως μετὰ τοῦ ἀκολούθου Βομπάρ καὶ τῆς ἀκολουθίας των, θὰ κατέλυν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ Δελφίνεαι «Ἄλπεις» μεγίστη ἐπεκράτησε ταραχὴ ἐν τοῖς πέριξ ξενοδοχείοις.

Ὅλα ταῦτα εἶχον τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶσι τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀρχιεπισκόπους, βουλευτάς, κλπ. Ἄλλ' ὄλων τούτων τὰ ὀνόματα ἐξηφανίσθησαν, ἐχάθησαν κατεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς δόξης, τῆς πανταχοῦ παρακολουθούσης τὸν Νουμᾶ Ρουμεστάν. Ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν πάντων. Ὑπὸ τὴν παραμικρὰν πρόφασιν ἐδράττοντο τῆς εὐκαιρίας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς «Δελφινεῖους Ἄλπεις» νὰ διέλθωσι πρὸ τοῦ ἰσογαίου δωματίου, ὅπως ἴδωσι τὸν Νουμᾶν, γευματίζοντα μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τοῦ ἀκολούθου του.

Ἡ περικαλλῆς μορφὴ τοῦ Ἰπουργοῦ, οἱ γλυκεῖς τρόποι του κατέκτησαν ὄλην τὴν συμπάθειαν. Ὁ Νομάρχης ἦλθεν ἐν στολῇ νὰ προσφέρῃ τὰ σέβη του εἰς αὐτόν. Ὁ Ἀββᾶς τῆς «Γκράντ - Σάρτραϊζ» τῷ ἐπεμψε μεγαλοπρεπῶς ἐν κιβώτιον ἐκ τοῦ ποτοῦ του, ἀρίστης ποιότητος.

Τέλος ὁ ἐπαρχὸς τῆς Σαμπερῦ ἦλθεν ὅπως ζητήσῃ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας διὰ τὴν τελετὴν τοῦ θεμελίου λίθου τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ λυκείου, καθ' ἣν ὁ Νουμᾶς θὰ ἐξεφωνεῖ λόγον περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἄλλ' ὁ ὑπουργὸς

γὸς ἐδήλωσεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως μετὰ τοσούτους κόπους, καὶ ὅτι ἐν τῷ μεταξύ θὰ συντάττει ἀνετώτερον τὸν τόσῳ σπουδαῖον λόγον του. Ὁ λίθος ἐν τούτοις περιέμεινε δύο ὀλοκλήρους μῆνας καὶ ἴσως περιμένει ἀκόμη τὴν εὐδοκίαν τοῦ ἐπιφανοῦς ῥήτορος.

Τὸ πραγματικὸν ὅμως αἷτιον τῆς ἐν Ἀρβιλλάρ διαμονῆς τοῦ Ρουμεστάν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀνάγκη ἀναπαύσεως εἰς τὸν παράφορον αὐτοῦ χαρακτήρα, ἐφ' οὗ ὁ χρόνος καὶ ἡ περίσκεψις εἶχον τὴν αὐτὴν οἴαν καὶ ἡ ὑγρασία ἐπὶ τοῦ φωσφόρου ἐπίδρασιν, ἀλλ' ἡ παρουσία τῆς Ἀλικῆς Βασσελερῦ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ δυστυχῶς τὰ διαθήματά του δὲν εἶχον πολὺ προχωρήσει.

Συνητηθήσαν εὐθὺς ἀμα τῇ ἀφίξει του ἐν τῷ κήπῳ τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπέδειξε μεγάλην ἐκπληξιν ἰδοῦσα αὐτόν, ὡσεὶ οὐδὲν εἶχεν ἀναγνώσει τὴν αὐτὴν πρωΐαν τὴν πομπῶδη ἀγγελίαν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δουτρῶν» οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ποτε ιδέαν ἔσχε περὶ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ.

— Σεῖς, ἐδῶ ;

Ἐκεῖνος δ' ἀπήντησε μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνο «ὑπουργικὸν ὕφος» :

— Ἦλθον νὰ ἴδω τὴν γυναικὶ καδέλφην μου.

Καὶ αὐτὸς δ' ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξιν του, εὐρὸν εἰσέτι τὴν δεσποινίδα Βασσελερῦ εἰς Ἀρβιλλάρ.

— Μπα! πρέπει νὰ περιποιηθῶ τὴν ὑγείην μου, ἀφοῦ ὁ Καθαλιὰκ διατείνεται, ὅτι ἔχω τὴν φωνὴν τόσῳ ἀσθενῆ.

Εὐθὺς δ' ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Νουμᾶ ἐν Ἀρβιλλάρ μετέβαλε ζωὴν. Ἀπέφυγε πλέον τὰς παιδιάς, καὶ ἤρρισε νὰ προτείνῃ καὶ διοργανίξῃ ἑορτάς, ἐκδρομάς, γεύματα κλπ. Καθ' ἐκάστην ἐπανελαμβάνοντο τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἀλικὴ ἐφαίνετο ἀκούραστος. Οὐδὲ τὴν νύκτα τοῦλάχιστον ἠσύχαζεν, οὐδὲ τοῖς ἐπήρχετο ὁ μακρὸς μετὰ τὰς ἐκδρομάς καὶ ἑορτάς ὕπνος. Καθ' ὄλην τὴν νύκτα μέχρι πρωΐας ἠκούοντο συνεχεῖς ἐν τῷ δωματίῳ τῶν κυριῶν Βασσελερῦ γέλωτες, ἄσματα, αἰ ἐν προκειχωρηκυῖα ὥρα ἀναδιβαζόμεναι τροφαί, αἰ διὰ τὸν βακαρᾶν μεταφερόμεναι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος τράπεζαι, καὶ πάντα ταῦτα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ δωμάτια ἦσαν ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν Βασσελερῦ.

Ἐπανειλημμένως ἔκαμε παραστάσεις ὁ Νουμᾶς εἰς τὴν ξενοδόχον, εὐρισκομένην εἰς δίλημμα, τὸ μὲν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Α. Ἐξοχότητα, τὸ δὲ φοβουμένη μὴ δυσχεραστήσῃ τόσῳ ἐπιφανεῖς πελάτιδας.

Ὅλας τὰς νύκτας ταύτας ὁ Ρουμεστάν διήρχετο ἐν πυρετώδει αὐπνίᾳ, ἐνῶ ἐν τῷ νῷ του ἐκλυδωνίζοντο διάφοροι σκέψεις. Κάλιστα θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ὥρας του ταύτας συντάττων τὸν λόγον διὰ τὸν θεμελίον λίθον, ἀλλ' ἦτο πολὺ τεταραγμένος, εἰς ἄκρον ὠργισμένος

καὶ μόλις συγκρατούμενος ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἄνω πάτωμα καὶ ἐκδιώξῃ διὰ λακτισμάτων ὄλους ἐκείνους, οἵτινες ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν του, καὶ συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ λαίμου, τοῦ ἀπαλοῦ ἐκείνου λαίμου τρυγῶνος, τὴν μικρὰν ἐκείνην κακοῦργον, λέγων αὐτῇ :

«Θα παύσετε ἐπὶ τέλους νὰ μὲ κἀμνετε νὰ ὑποφέρω ;»

Ὅπως καθησυχάζῃ, ἀποδιώξῃ τὰς ιδέας ταύτας, καὶ ἄλλας ζωηροτέρας ἔτι, ἔτι θλιβερωτέρας, ἤναπτε τὸ κηρίον του, καὶ καλῶν τὸν Βομπάρ, κοιμώμενον ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, τὸν ἐμπιστόν του, τὴν ἡγῶν του, τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μικρᾶς Βασσελερῦ. Καὶ τότε ἤρχιζεν ἐκεῖνος νὰ τῷ διηγῆται διαφόρους ἄλλας ἱστορίας καὶ βαθμηδὸν τὸν καθησύχαζε. Τέλος δ' ἀφοῦ ὁ Ρουμεστάν διὰ τῆς φωνῆς του καὶ τῶν σημάτων ἐξεδήλου τὴν καταφανῆ ἀδυναμίαν τῆς βαρέως τετραμένης καρδίας του, ἔσβυνε τὸ κηρίον του, λέγων : «Ἄς δοκιμάσωμεν νὰ κοιμηθῶμεν ὀλίγον . . . Ἐμπρός . . . » Τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης, καθ' ἣν τὸ σκότος ἐπεκράτει, ἐπωφελοῦμενος ὁ Βομπάρ τῷ ἔλεγε πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ :

— Ἐγώ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας, ξεύρω τί θὰ ἔκαμνα . . .

— Τί ;

— Θὰ τὴν ἔκαμνα τὴν ἐπιθυμίαν της. Θὰ τὴν εἰσήγον εἰς τὴν Ὀπεριαν.

— Ποτέ !

Καὶ βιαίως ἔχωνετο ἐντὸς τῶν κλινασκεπασμάτων, ὅπως μὴ ἀκούσῃ τοὺς ἄνωθεν του θοροῦβους.

Δεῖλην τινὰ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μουσικῆς, ἐνῶ πάντες περιεπάτουσαν πλησίον τῆς μουσικῆς, ὁ Ρουμεστάν, ὅπως ἀποφυγῇ τὴν δεσποινίδα Βασσελερῦ, ἦν εἶδεν ἐρχομένην ἐν ἐξαισίᾳ κυανῇ ἐνδυμασίᾳ, εἰσῆλθεν εἰς ἔρημόν τινα δεινδροστοιχίαν καὶ καθίσας εἰς τι θρανίον κατελήφθη ὑπὸ τῶν συνήθων σκέψεών του, ἐνῶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξηλίου του ἐχάραττε τὴν ἄμμον. Αἴφνης σκιά τις, ἐπισκιάσασα πρὸ αὐτοῦ τὸν ἥλιον, τὸν ἔκαμε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο ὁ Βουσερῶ, ὁ ἐπιφανὴς ἰατρός, ὃν πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζεν, ὠχρότατος, σύρων τοὺς πόδας. Ἐκάθισε πλησίον του καὶ ἤρξαντο συνομιλοῦντες.

— Εἰσθε λοιπὸν ἀσθενής, ἰατρέ ;

— Πολὺ ἀσθενής, ἀπήντησεν ἐκεῖνος . . . Μία ἀσθένεια κληρονομικὴ . . . μία ὑπερτροφία τῆς καρδίας. Ἡ μήτηρ μου, αἰ ἀδελφαί μου ἀπέθανον ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας . . . Μὲ τὴν ἐξαιρείσιν, ὅτι ἐγὼ θὰ ζήσω πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ὅσον ἐκεῖναι ἔζησαν καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ κατηραμένου ἐπαγγέλματός μου, μόλις θὰ ζήσω ἐν ἔτος, τὸ πολὺ πολὺ δύο.

Εἰς τὸν ἐξοχον τοῦτον σοφόν, ὅστις ἦν γνωστότατος διὰ τὸ διαγνωστικόν του, ὁμιλοῦντα ἤδη μετὰ τῆς ἡρέμου ἐκείνης θετικότητος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τέλους, οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀντεῖπῃ ὁ Νουμᾶς, σκεφθεῖς

μόνον, ὅτι ἰδοὺ ὑπῆρχον καὶ θλίψεις σπουδαιότεραι τῶν ἰδικῶν του.

Ὁ Βουσερῶ ἐξηκολούθησε, χωρὶς καὶ ν' ἀτενίσῃ τὸν Νουμᾶν, μὲ ἀπλανές τὸ ὄμμα :

« Ἡμᾶς τοὺς ἰατροὺς μᾶς νομίζουσι ὅτι οὐδὲν αἰσθανόμεθα, ὅτι δὲν φροντίζομεν ἢ μόνον περὶ τῆς ἀσθενείας καὶ οὐδέποτε περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ πάσχοντος ὄντος. Πλανῶνται οἰκτρῶς . . . Εἶδόν ποτε τὸν διδάσκαλόν μου Δουπιτρέν, ὃν πάντες ἐθεώρουσι σκληρότατον, νὰ χύσῃ θερμὰ δάκρυα πρὸ τινος μικροῦ παιδίου, πάσχοντος ἐκ διφθερίτιδος, ὅπερ παρεπονείτο πικρῶς διότι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ . . . Καὶ αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τῶν μητέρων «Τὸ παιδί μου! Σώσατε τὸ παιδί μου!» αἱ ἐκφράσεις αὐταὶ τῆς ἀπελπίσεως καταθλίβουσι τὴν καρδίαν μας, ὑποθέσατε λοιπὸν τί θὰ συμβῆῃ ὅταν τις μάλιστα πάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν! . . . Οἱ ἀσθενεῖς, αὐτοὶ καὶ μόνοι, μ' ἐφόνευσαν. Ἀποθνήσκω ἕνεκα τῶν παθημάτων τῶν ἄλλων.

— Ἀλλὰ ἐνόμιζον, ὅτι δὲν ἐπεσεκέπτεσθε πλέον οὐδένα ἀσθενῆ, εἶπεν ὁ ὑπουργός.

— Ὡ! ὄχι πλέον, οὐδένα. Ἡμπορῶ (ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀσιατικὰ αὐτόγραφα. — Ὁ Ἀστυκὸς Κώδιξ τῶν Ἀράδων. — Ἡ προκήρυξις τοῦ Μωάμεθ.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ καταβάλλεται πολλὴ καὶ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ προσπάθεια πρὸς ἔρευναν καὶ συλλογὴν αὐτογράφων, ἅτινα ποῦ μὲν ἀπλοῦνται ἀδρῶς, ποῦ δὲ προσαρτῶνται εἰς δημῶδεις ἱστορίας πρὸς τέρψιν τοῦ δημοσίου.

Τινὰ τῶν αὐτογράφων τούτων εἰσὶν ὁλως ἐπιφανῶν ἀνδρῶν καὶ τινὰ ἀνθρώπων μὴ ἔχόντων τὴν ἀξίαν, ὥστε ἡ γραφὴ αὐτῶν νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀθανασίαν τὴν σχετικὴν, ἧς δύνανται ν' ἀξιοθῶσι πάντες.

Οὐδεὶς δὲ μέχρι τοῦδε τῶν Ἀσιανολόγων τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς ἀσιατικὰς παλαιογραφικὰς μελέτας ἐπραγματεύθη ἐν ἰδιαιτέρᾳ πραγματείᾳ καὶ περὶ τῶν ἀσιατικῶν τούτων αὐτογράφων τῶν ἀνεκτιμητῶν τούτων κειμηλίων τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Ἐσχάτως δὲ τὰς διατριβὰς ποιούμενος ἐν Δαμασκῷ μετὰ τὴν ἐκ Παλμύρας ἐκδρομὴν μου εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων μεταξὺ ἄλλων πολλῶν ἀνεῦρον ἐν τῇ μονῇ τῶν Δερβισῶν (Δερβισιρί) καλουμένη αὐτόγραφα ἀσιατικὰ ἐπιφανῶν τινῶν ἀνδρῶν, λίαν περιέργα καὶ πρωτοφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀσιατικῆς παλαιογραφίας. Τὰ ἀσιατικὰ ταῦτα αὐτόγραφα μελετήσας καλῶς ὑπὸ παλαιογραφικὴν ἔποψιν καὶ ἐρμηνεύσας ἐκ τῆς ἀραβικῆς ἔρχομαι βραχέα τινὰ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν.

α') Ἐπὶ τινος παπύρου ἐν εἶδει διφθερίας γέγραπται προκήρυξις τις ἐν ἀραβικῇ γλώσσῃ, διὰ γραφῆς κουφικῆς ἢ ἐπίσημος αὕτη προκήρυξις ἐστὶ τοῦ προφήτου Μωάμεθ ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς ἀγρίους λαοὺς τῆς Συρίας, δι' ἧς προσκαλοῦνται ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ἀσπασθῶσι τὴν ἱεράν θρησκείαν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Τὸ παλαιογραφικὸν ταῦτα χειρόγραφον ὃν αὐτόγραφον τοῦ προφήτου τῶν Μουσομυμῶν Μωάμεθ, θεωρεῖται παρ' αὐτῶν ἱερῶν καὶ μέγα θρησκευτικὸν κειμήλιον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀπολαῶν πολλῆς ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς πιστοῖς τοῦ Ἰσλάμ. Φυλάττεται δὲ ἐν τῷ ἀργυρᾷ θήκῃ ἢ διφθέρα αὕτη περιτετυλιγμένη διὰ δαμασκηνῶ μεταξίνου ὑφάσματος, ἐκτίθεται εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν καθ' ὠρισμένας ἡμέρας τοῦ Ραμαζανίου. Μεταφραζομένη δ' ἐκ τῆς ἀραβικῆς ἔχει οὕτως :

« Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐλεήμονος καὶ οἰκτιρμονος ».

« Ἐγὼ ὁ Μωάμεθ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καὶ προφήτης αὐτοῦ διὰ τῆς παρουσίας μου ἔρχομαι ἵνα κηρύξω ὑμῖν τὴν νέαν θρησκείαν μου.

Ἐγκαταλείψατε τὴν εἰδωλολατρείαν. Ὁ Ἰσλαμισμὸς ἐστὶν ἡ ἀγνοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα θρησκεία. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν, ὧ ἀγριοί λαοὶ Συρίας, προσέλθετε, αὐτὴν ἀσπασθήτε ἵνα εἰσεέλθητε εἰς τὸν Παράδεισον.

Ταῦτα δὲ γέγραφα ὑμῖν πρὸς σωτηρίαν σας ».

(ὕπ.) ΜΩΑΜΕΘ δούλος

Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καὶ προφήτης αὐτοῦ

β') Ἐπὶ ἐτέρου κυλίνδρου παπύρου ὑπάρχει ἐτέρα συλλογὴ ἐπιταγῶν τῶν Ὀμμιᾶδων *Ἐβαμίρι Οὐμμίγε* καλουμένη. Ἡ ράβδος περὶ ἣν ὁ πάπυρος οὗτος τετυλιγται δὲν ἐξέχει τούτου, ἀλλὰ περικαλύπτεται ὑπ' αὐτοῦ. Συνήθως ὅμως ὑπάρχουσι προσηλωμένοι καὶ ἐξέχοντες τοῦ παπύρου κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα τῆς ράβδου κεχρωματισμένοι ἢ κεκοσμημένοι ὀμφαλοὶ ἢ κέρα. Τὰ ἄκρα τοῦ ἐλίγματος ἐκόπτοντο ἐπιμελῶς, ἐστιλπνοῦντο διὰ κισσῆρεως καὶ ἐχρωματίζοντο μελαίνῃ βαφῆ. Εἰς προφύλαξιν τοῦ παπύρου ἀπὸ τῆς φθορᾶς ἔθεσαν πολλὰς αὐτὸν ἐν διφθερίνῃ θήκῃ βεβαμμένη διὰ πορφυρᾶς ἢ μελαίνης βαφῆς. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου (titulus index) ἐγράφετο ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου ἢ περιγραμνῆς ἐρυθροφαίῳ βαφῆ κεχρωματισμένης.

Ἡ συλλογὴ οὕτη περιέχουσα πολλὰς διοικητικὰς καὶ νομικὰς διατάξεις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ Ἀστυκὸς Κώδιξ τοῦ τότε ἀραβικοῦ δικαίου. Ἡ μνησθεῖσα συλλογὴ οὕσα γεγραμμένη διὰ κουφικῆς γραφῆς ἐν τῇ ἀραβικῇ γλώσσῃ ὑπὸ τῶν αὐτῶν χειρῶν τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἦτοι τῶν ἡγεμόνων Ὀμμιᾶδων κηρύττει σπουδαίας καὶ ἐμ-

βριθοὺς μελέτης. Ὁ Κώδιξ οὗτος ὑπὸ παλαιογραφικὴν καὶ γραμματολογικὴν ἔποψιν τυγχάνει πολὺτιμον ἱστορικὸν κειμήλιον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καὶ ἀκένωτος θησαυρὸς τῆς ἱστορίας τῶν Ὀμμιᾶδων μὴ εὐρεσκόμενος ἐν οὐδεμιᾷ βιβλιοθήκῃ.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ὑπὸ παλαιογραφικὴν καὶ ἱστορικὴν ἔποψιν περὶ τῶν Ἀσιατικῶν τούτων Αὐτογράφων ἀναγράφοντες καὶ δημοσιεύοντες προτρέπομεν πάντας τοὺς ἀσιανολόγους ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰ ἄγνωστα μέχρι τοῦδε Ἀσιατικὰ Αὐτόγραφα καὶ μελετήσωσιν αὐτὰ ἐπισταμένως ἀπορροῦντά ἐκ τῶν χειρῶν τοιούτων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἀξίωσι ἵνα ἀποδοθῶσι εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ ἰδίως ἐν τοῖς δελτίοις τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τί καλεῖτε σεῖς εὐτυχίαν; — Ποῦ τὴν εὐρίσκετε;

Ἦτο συμβολαιογράφος καὶ ἔθεωρεῖτο εἰς τὴν πατρίδα του ὡς ἄνθρωπος τιμιώτατος. Δυστυχῶς ἐχῆρευεν. Ὅταν χάσῃ τις τὴν καλὴν του σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ εἶνε δὲ καὶ ἄτεκνος, τί θέλετε νὰ κάμῃ; Ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ πίνῃ. Καὶ ἔπινε τόσον πολὺ ὥστε τὰ πάντα ἔπιε: καὶ γραφεῖον καὶ πελάτας καὶ χαρτόσημον.

Σήμερον, ὅταν τυχὸν τὸν ἀπαντᾷτε μετὰ τὴν παλαιάν του μαύρην ρεδενκόταν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος προσέδωκε τὸ χροῶμα τῆς σκωρίας, φέροντα, ὡς ἐκ παραδόσεως περὶ τὸν λαίμον ῥάκος τὸ ὁποῖον ἦτό ποτε λευκόν, ὁ δυστυχὴς εἶνε μεθυσμένος, μεθυσμένος πάντοτε. Παρεδόθη ψυχῇ τε καὶ σώματι, ὡς εἰς παρηγορίαν, εἰς τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο πάθος, τὸ περιέχον αὐτῷ τὴν λήθην. Διέρχεται παραπαίαν πρὸ τοῦ μικροῦ καφενείου τοῦ μέρους ἐκείνου, ἰχποστρέφων ἀπαθεστάτα τὸ ὄμμα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς θαμῶνας οἵτινες τὸν παρακολουθοῦσι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπως ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν ποτηρίου οἴνου εἰς τὰ ὑποπτα καπηλεῖα τῆς ἀντίπεραν ὄχθης — μεθ' ὁποίας δὲ μακαριότητος, μεθ' ὁποίας ἐκστάσεως κενώνει βραδέως τὸν πῖθον τοῦτον τῶν Δαναίδων.

Εἶνε εὐτυχῆς . . .

Ἴδου αὐτὸς ἡμέραν τινὰ θερινήν, ἡμέραν πανηγύρεως ὑπτίος ἐπὶ τῆς παχείας βορβόρου. Χωρικός τις ἐκ τῶν παλαιῶν πελατῶν του, καταλησθείς ὑπὸ λειψάνου τινὸς σεβασμοῦ, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνεγείρῃ: « — Ἄ κύριε Μπενουά! σεῖς παλαιὸς συμβολαιογράφος! Ἄνθρωπος ὅπως πρέπει! Καὶ τέτοια μέρα μάλιστα! Θὰ σὰς δῆ ὁλος ὁ κόσμος! »

Ἄλλ' ὁ κύριος Μπενουά, τῷ ἀπαντᾷ καμμύων τὸν ἕνα ὀφθαλμόν:

— « — Ἄ! κατεργάρη, πῶς θὰ ἦθες καὶ σὺ νὰ ἦσουν 'ς τὴ θέσι μου! . . .

NADAR

ΕΙΚΟΝΕΣ

Πέτρος Παπαρρηγόπουλος

Ο Πέτρος Παπαρρηγόπουλος, εκ Βυτίνας τῆς Γορτυνίας ἔλακον τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔτος 1817 καὶ διανύσας ἐν Αἴγινη καὶ Ναυπλίῳ τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς, ἀπῆλθε μόλις δεκαεπταέτης τὴν ἡλικίαν εἰς Γερμανίαν καὶ ἐν τοῖς πανεπιστημίοις τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Ἐιδελδέργης, ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διδασκαλίαν τοῦ διασήμου *Mittermaier*, τοῦ *Thibaut*, τοῦ *Wening-Ingenheim* καὶ ἄλλων ἐσπούδασε τὴν ἐπιστήμην, ἦν ἐμελλε νὰ λαμπρύνῃ ἢ προνομιούχος αὐτοῦ φύσις. Μετὰ τὰς ἐνώπιον τῆς ἐν Ἐιδελδέργῃ νομικῆς σχολῆς ἑξετάσεις του ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1839 ἀποκομίζων τὰ πρωτόλεια τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ μελετῶν, τὴν περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν τυχηρῶν εἰς τὰ συναλλάγματα τὰ πραγματείας, εἰς τὰς ὁλίγας τῆς ὁποίας σελίδας ἀποκαλύπτεται ἡ κριτικὴ τῆς διανοίας δύναμις καὶ προαγγέλλεται ὁ μέλλον τῆς ἐπιστήμης πανίσχυρος ἀθλητής.

Ἡ ἐπιρροὴ τῶν τυχηρῶν ἐπὶ τῶν ἀνωνύμων ἰδίως συναλλαγμάτων καὶ ἡ ἔρμηνεία τῶν εἰς αὐτὴν ἀναγομένων χωρῶν τῶν Πηγῶν, παρῆχε πράγματα εἰς τοὺς τότε ἔρμηνευτὰς τοῦ ρωμ. νόμου. Ὁ νεαρὸς Ἕλλην διὰ τῆς ἐναισίμου ἐπὶ διδακτορία διαιτριβῆς του, ἀνεμίχθη εἰς τὴν διεξαγομένην συζήτησιν μετὰ σπανίας πρὸς τὰς Πηγὰς οἰκειότητος, καὶ διὰ νέων ἐπιχειρημάτων, ἐξ αὐτῶν ἀντλουμένων, ἀνεσκεύασε τὴν θεωρίαν τοῦ τότε ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ σταδίου του εὐρισκόμενου *Rosshiert* καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἐστήριξε τὴν τοῦ *Waechter*, ἧτις εἶνε ἡδὴ κοινῶς παραδεδεγμένη.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρχεται ἡ ἐπιστημονικὴ δρᾶσις τοῦ Παπαρρηγόπουλου, ὡς δικαστοῦ, ὡς συγγραφέως, ὡς δικηγόρου καὶ δικανικοῦ ῥήτορος, ὡς νομοδιδασκάλου. Ὑπὸ πάσας τὰς ιδιότητας ταύτας ἀπετέλεσεν ἴδιον τύπον, αὐτοτελεῆ ἐπιστημονικὴν φυσιογνωμίαν μοναδικὴν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ κοιλὰς τοῦ Γαδαρνι.

Ἡ κοιλὰς τοῦ Γαδαρνι ἀποτελεῖ μίαν τῶν μᾶλλον περιέργων καὶ μεγαλοπρεπῶν σκηνογραφιῶν τῶν Πυρηνάων. Ἐφάντασθ' τις χώρον τινα ἡμικυκλικόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶνε κοῖλον καὶ τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ ἀποτελοῦσι τοῖχον κάθετον ὕψους 1200 ἕως 1400 ποδῶν. Ὑπεράνω τοῦ τοῖχου τούτου ἀνυψοῦνται τρόπον τινὰ εὐρεῖαι βαθμίδες ἀμφιθεάτρου καλυπτόμεναι ὑπὸ αἰωνίως ἀλύτων χιόνων. Ἐκ τῶν βαθμίδων τούτων πίπτουσι δέκα ἢ δώδεκα ρεύματα. Τὸ ρεῦμα τὸ σπουδαιότερον ὄλων κρημνιζόμενον ἀποτόμως συντρίβεται ἐπὶ τινος βραχέως ἐσοχῆς καὶ ἀναλυόμενον εἰς λεπτὰς ψεκάδας καταπίπτει ὡς ὀμίχλη ἢ ὡς ἀραχνῶδες ὕφασμα, ἀφοῦ διέλθῃ ὕψος 422 μέτρων

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῶν ἑλληνικῶν δικαστικῶν ἐπιγραφῶν ὑπὸ τῶν κ. Δαρῆστ, Πωσπουγιῆ καὶ Ι. Ρεῦνάλ. Ἡ δημοσίευσίς αὕτη θὰ περιλάβῃ μετὰ σημειώσεων καὶ γαλλικῆς μεταφράσεως, ὅλας τὰς ἐπιγραφὰς, ὅσαι διαφωτίζουν τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν δίκαιον. Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅποιαν σημασίαν κέκτηται τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τὴν τόσῃ παραμεληθεῖσαν μέχρι τοῦδε γνῶσιν τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου καὶ διὰ τὴν γνῶσιν ἐν γένει τῆς ἱστορίας τῆς ἀναπτύξεως τοῦ δικαίου.

Ἡ Πολιτεία τῶν Ἀθηναίων τοῦ Ἀριστοτέλους θὰ ἐκδόθῃ προσεχῶς καὶ ἐν ἰταλικῇ μεταφράσει ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ὁρ. Ζουμέτη. Τὸ δὲ ἀγγλικὸν περιοδικὸν *Κλασικὴ Ἐπιθεώρησις* πρόκειται νὰ δημοσιεύσῃ ὅλας τὰς διορθώσεις τοῦ κειμένου ὅσαι ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε ἐν ἀγγλικῶν καὶ γερμανικῶν συγγραμμάσι.

Τὸ νέον κωμικὸν μελόδραμμα τοῦ Βέρδη σὺ Φαλασταφ, λέγεται, ὅτι θὰ παρασταθῇ ἐνώπιόν του κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς γενεθλίας εἰς τιμὴν τῆς μνήμης τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἐν Γενουῇ.

Κατὰ τὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας 25,000 φρ. συνελήθησαν ἐν Γερμανίᾳ πρὸς ἰδρύσιν μνημείου τοῦ μεγάλου δημοτικοῦ μνηστοριογράφου Ζτχόκε, διασήμου καταστάντος ἰδίως διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ὁρασι σκέψης.

Ἐν Γαλλίᾳ ἐν τινὶ σπηλαίῳ ἀνεκαλύφθη πλῆθος ὀστέων ἐλεφάντων. Τὰ κρανία τινῶν ἐξ αὐτῶν φέρουσι σημεῖα ἐπιθέσεως δι' ἐργαλείων τὰ ὅποια μετεχειρίζοντο οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν.

Ἡ Ἰταλικὴ Ἐπιθεώρησις τοῦ Πυροβολικοῦ καὶ Μηχανικοῦ ἐκθέτει ὅτι δοκιμαί ἐγένοντο ἐν τῇ λίμνῃ Κόμφ πυροβόλου τινὸς ὑποβρυχίου. Αἱ δοκιμαί δὲν ἀπέδειξαν ὅλας τὰς προσδοκίας τοῦ ἐφευρέτου, ἐν τούτοις ἀπέδειξα σπουδαία ἀποτελέσματα, διότι τὸ βλήμα τοῦ πυροβόλου, βυθισθέντος εἰς βάθος 100 μέτρων, ἤδυνήθη νὰ ἀνατρέψῃ μίαν λέμβον μεθ' ἄλλῃ τὴν σοβαρὰν πῆσιν του ὕδατος.

Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων ὁ ἰατρὸς Βρουαρδὲς ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ Κράτος πρέπει νὰ υποβάλλῃ ὑποχρεωτικῶς τοὺς κατὰ τοὺς εἰς δαμαλισμὸν ἀκριβῶς κατὰ πᾶσαν δεκαετίαν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Μαΐου θέλουσι τελεσθῆ ἐν Λωζάνῃ τῆς Ἑλβετίας πολυήμερον καὶ μεγαλοπρεπεῖς τελεταί, ἐπὶ τῇ ἰδρύσει Πανεπιστημίου. Εἰς Πανεπιστήμιον μεταβάλλεται ἡδὴ ἡ ὑφισταμένη Ἀκαδημία, ἧτις ἰδρῦθη ἐν ἔτει 1537. Τὸ νέον τοῦτο Πανεπιστήμιον θὰ περιλάβῃ πέντε πληρεῖς σχολὰς. Προσ κλήθησαν νὰ μετασχωσῶν τῶν ἐν Λωζάνῃ ἑορτῶν ἡ κυβέρνησις δι' ἀντιπροσώπου καὶ τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον.

Ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ ἰδρυμένη Ρουμανικὴ γεωγραφικὴ ἐταιρεία συνεδρίασε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὁ εισηγητὴς κ. Τοτσιλέσκος ἀνέγνω τὴν ἐκθεσὶν του περὶ βραβεύσεως 3 γεωγραφικῶν πονημάτων.

Ἡ γνωστὴ Ἑλληνὶς ἠθοποιὸς Δαρκλὲ πρόκειται νὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων ἐν τῷ ἔθνικῷ θεάτρῳ τοῦ Βουκουρεστίου.

Ὁ ἀρχιτέκτων κ. Βουρδέ, ὁ δημιουργήσας τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Παρισίοις μεγάρου τοῦ Τροκαδερώ, ἐξέπλησσε σχέδιον κατασκευῆς πύργου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον τοῦ Ἐφφὲλ θὰ ἀπολέσῃ τὸ μεγαλεῖόν του. Ὁ νέος οὗτος πύργος ὁ ὁποῖος ἔσως ἀνεγερθῆ ἐν Σικαγῶ τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ

τῆς ἐκεῖ τελεσθησομένης ἐκθέσεως, ὅκ ἔσθ' ὕψος 500 μέτρων καὶ ἡ δαπάνη αὐτοῦ θὰ ἀνέλθῃ εἰς 16 ἑκατομμύρια φρ.

Ἡ Κάρμεν Σύλβα, ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, συνθέτει ὄμιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἢ X Μαΐου ἐπὶ τῇ κατὰ τὸν ἐρχόμενον Μάϊον τελεσθησομένῃ ἑορτῇ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως Καρόλου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ θὰ ἑορτασθῆ καὶ ἡ ΣΤ' ἑκατονταετηρίς τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ρουμανίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ἱατρικὴ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ Ἀνδρέα Ἀναγνωστάκη καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση 1891.

Λόγος κατ' ἐντολὴν τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου, ρηθὲς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ὑπὸ Ζήκου Ρώση καθηγητοῦ τῆς θεολογίας, τῇ 30 Ἰανουαρίου 1891 ἑορτῇ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν τελομένου τοῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν καὶ συνδρομητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Β. τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση 1891.

Σάλπιγγ' ἠμνιαίων οἰκογενειακῶν σύγγραμμα ἐκδιδομένον ἐν Ἀθήναις. Ἐξεδόθη τὸ 3 τεῦχος τοῦ μηνὸς Μαρτίου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Δημ. Ι. Καλογεροπούλου, συνδρομῆ ἑτησίᾳ δρ. 3.

Ὁ Θεσμός τοῦ Γάμου ὑπὸ κριτικὴν ἐποψίν ὑπὸ Α. Ρονιήρη ὑφηγητοῦ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Β. τυπογραφίας Ν. Ἰγγλέση 1891. Ἡ λαμπρὰ αὕτη μελέτη τοῦ διακεκριμένου συγγραφέου μας ἦτις μεγίστης ἐκτιμῆσεως ἔτυχε παρὰ τῶν ἡμετέρων νομομαθῶν ἐξετυπώθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσείῳ.

Αὐτὸς Πταλεῖ, ἀπάντησις πρὸς τὸν πρωθυερέα Β. Μιχαηλόσκιην περὶ τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ Β. Α. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Β. τυπογραφίας Ν. Ἰγγλέση 1891.

Ἐρμῆς - Ermès, ἐφημερίς ἑλληνογαλλικῆ τῶν Γραμματσοσήμεων, ἐκδιδομένη κατὰ μῆνα ἐκ 12 σελίδων συγκιμένη μεθ' ὕλης λίαν ἐνδιαφερούσης τοὺς γραμματσοφίλους. Ἐκ τῆς Β. τυπογραφίας Ν. Ἰγγλέση 1891.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

4

Ἐνῶ μὲ κλείεις, μὲ σφαλῆς, ἀφῆνης Μοῦσα ξεπετῶ ἄν τοῦ τονισμοῦ τὸ βάρος, εἰς τοὺς πόδας αἰσθανθῶ.

5

Ὅστις πρὸς με συμπαθεῖ μετὰ δόλου καὶ κρυφά, ξένον πρᾶγμα ἀφαιρεῖ, καὶ ἄν ἔτι μὲ εἰρκτῇ ὁ νόμος καὶ δεσμῶ ἀπῆνῶς τὸν τιμωρεῖ. Πρὸς δὲ τὸ τέλος συμφωνεῖ, διότι πρὸς τὴν ἀρπαγὴν μὲ εὐχέριαν πολλὴν μυστικὰ καθοδηγεῖ.

6

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

Π	5
.	5
.	5
.	5
.	5
.	5

Ἀραβικὸς Ἴππος

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΓΑΒΑΡΝΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 2.

Μαύρα

	A.	B.	G.	D.	E.	Z.	H.	Θ.	
8.	■	■	■	○	○	○	○	○	8.
7.	○	○	○	■	■	■	■	■	7.
6.	○	○	○	○	○	○	○	○	6.
5.	■	○	○	○	○	○	○	○	5.
4.	○	○	○	○	○	○	○	○	4.
3.	○	○	○	○	○	○	○	○	3.
2.	○	○	○	○	○	○	○	○	2.
1.	○	○	○	○	○	○	○	○	1.
	A.	B.	G.	D.	E.	Z.	H.	Θ.	

Λευκά

Τα λευκά κελιά έχουν και κλείουν 2 δάμας μαύρων (εις 4 κινήσεις.)
Έστειλε Παύλος Μπ—Βερδιάνσκα.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Βιβλιοπωλείον ό «Φοίνιξ». 'Αλεξάνδρεια. 'Επιστολή έλήφθη, άπαντήσαμεν.— Λ. Ε. Φιλιππούπολιν, όμοίως.— Ι. Ν. Κ. 'Ενταύθα. Δημοσιευθήσονται.— Ν. Κ. Π. Odessa. 'Εστάλησαν. Εύχαριστούμεν.— Π. Χ. Bucarest. 'Όμοίως.— Λ. Ε. Φιλιππούπολιν. 'Απάντησιν θά έχετε.— Χ. Σ. Κ[]πολιν. Εύχαριστούμεν. Πρόσεχώς δημοσιευθήσονται.— Κ. Α. Σύρον. Θά έργασθώμεν άδελφικώς προς χάριν σας. Τό άποτέλεσμα θά έχετε ταχυδρομικώς και όχι πολύ ταχέως.— Η. Κ. Γαλαξείδιον. 'Επιταγή έλήφθη. Εύχαριστούμεν.

**ΙΔΡΥΣΙΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΩΝ
ΕΝ ΤΩ Ι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ Ι**

'Εν Σμύρνη

Προς τους αυτόθι φιλομούσους αναγνώστας του «'Αττικού Μουσείου» αναγγέλλομεν την σύστασιν κεντρικού πρακτορείου προς έγγραφήν συνδρομητών

και πώλησιν φύλλων, ου την διεύθυνσιν ανέλαβεν ό κύριος

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

βιβλιοπώλης - εκδότης, διόδος Πεστεμαλτζόγλου, αριθ. 17, προς όν δέον να άπευθύνονται οι έν Σμύρνη και άλλαχοϋ.

'Εν 'Ρωσσία

'Επειδή εις πλείστα της 'Ρωσσίας μέρη λίαν εύμενοϋς ύποδοχής έτυχε τό «'Αττικόν Μουσείον» ιδρύομεν έν 'Οδησσώ κεντρικόν γραφείον υπό την εύγενή διεύθυνσιν του γνωστοϋ λογίου καθηγητοϋ κ.

A. ΜΑΛΤΟΥ

Rue Richelieu gr. m. Barjanski, N° 8. Odessa.

'Εν Αιγύπτω

ένθα επίσης άρίστης ύποδοχής έτυχε τό «'Αττικόν Μουσείον», ή διεύθυνσιν εκρινεν επάναγκες να αναθέσθι την γενικην έποπτεϊαν αϋτοϋ προς τό έν 'Αλεξανδρεία γνωστον έλληνικόν

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο «ΦΟΙΝΙΞ» Η ΣΑΡΑΝΤΗ
προς ό δύνανται ν'άπευθύνονται πάντες οι έν Αιγύπτω διαμένοντες.

'Εν Κρήτη

Μόνος επί του παρόντος ανταποκριτής ήμων εινε ό έν 'Ηρακλείω βιβλιοπώλης κ.

ΧΑΤΖΗ ΠΕΤΡΟΣ ΛΥΔΑΚΗΣ

'Εν Βουλγαρία

την γενικην αντιπροσωπειαν του «'Αττικού Μουσείου» ανέλαβεν ό γνωστος λόγιος και διερμηνεύς του 'Ελληνικού Προξενείου Φιλιππουπόλεως κ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

προς όν δέον να άπευθύνονται πάσαι αι αιτήσεις.

Γνωστοποιούμεν δε τοίς κ.συνδρομηταίς ήμων ότι αι άποδείξεις αι φέρουσαι την ύπογραφήν και σφραγίδα της διεύθυνσεως να μη πληρωθώσιν, ως άκυροι, ειμη μόνον αι υπό του κ. Α. 'Ενυάλη εκδιδόμεναι και φέρουσαι την ύπογραφήν αϋτοϋ.

'Εν Κωνσταντινουπόλει

'Ο γνωστος των Μουσών θεράπων και των γραμμάτων κρατερός αγωνιστής κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ, πρόην γυμνασιάρχης και διευθυντής του έν Θεσσαλονίκη Διδακκαλείου, νυν δε δημοσιογράφος έν Κωνσταντινουπόλει, τιμών τό «'Αττικόν Μουσείον», του όποίου διατελεί και συνεργάτης πολύτιμος, εύηρεσθήθη να αναλάβη την αντιπροσωπειαν αϋτοϋ καθ' όλην την Τουρκίαν και την 'Ανατολικήν Ρωμιλίαν.

'Ο κ. Σαμαρτσίδης ιδρύει προς τοϋτο ίδιον Γραφείον του «'Αττικού Μουσείου» έν τῷ Γραφείω του «Νεολόγου» (Πέραν, όδος Κιουτσούκ-Χεντέκ, αριθ. 29 και 31) προς τό όποιον δύνανται να άπευθύνονται πάντες οι έν ταίς άνωτέρω χώραις κατοικοϋντες προς έγγραφήν συνδρομητών.

'Ο έν Φιλιππουπόλει της Βουλγαρίας διαμένων τέως ανταποκριτής ήμων Γεώργιος Ζορμπάς, δυνάμει της ιδιότητος του ταύτης είσπράξας πλείστας όσας συνδρομάς των αυτόθι συνδρομητών μας κατακρατεί αϋτάς, καιτοι κατ' επανάληψιν τῷ έζητήθησαν παρὰ του ήδη ανταποκριτοϋ μας κ. Α. 'Ενυάλη. Μέχρις ότου δε ενάξωμεν αϋτόν εις τα βουλγαρικά δικαστήρια, καταφεύγομεν εις τό μέσον της διά του τύπου στιγματίσεως αϋτοϋ, όπως τουλάχιστον προληθώσιν ζημιαί και άλλων μετ' αϋτοϋ συναλλαττομένων συναδέλφων μας.